Despre înainte-mergătorii lui Antihrist

de Danion Vasile

Will They Rock Us?
— Un altfel de „pâine şi circ”.

Anul Domnului 2004. O nouă reclamă la Pepsi. Numai că o reclamă aparte. O reclamă care îi pune pe gânduri pe creştini

Amazoanele aşteaptă să intre în arenă. Aşteptarea e tensionată. Şi ele ies din întuneric la lumină, purtându-şi cu demnitate armele. Se apropie una de alta. Numai că, în loc să le ofere spectatorilor scene sângeroase, încep să cânte: „We Will Rock You”. Şi, odată cu ele, începe să cânte şi publicul. Cântă atât de tare, încât, datorită vibraţiilor, lada împăratului, plină de cutii de Pepsi – licoare pe care împăratul o savurează cu multă plăcere, cade în arenă. Şi, într-un delir general, amazoanele se grăbesc să arunce poporului cutiile de Pepsi. Poporul avea prilejul să bea din această băutură aleasă. Împăratul, care aterizează acrobatic în arenă, priveşte surprins. Şi în spatele său apare unul din animalele care trebuiau să se lupte în arenă: leul…

Reclama e de efect. Pentru ea au fost cooptate mari staruri ale muzicii. Amazoanele sunt Pink, Beyoncé, Britney Spears. Iar împăratul este Enrique Iglesias. O primă întrebare: Şi-a îndeplinit această reclamă misiunea? Adică, i-a convins pe oameni să bea mai mult Pepsi? După toate probabilităţile, da.

Numai că, din exces de zel, celor care au conceput această reclamă le-a scăpat un lucru esenţial. Vrând să le dea Pepsi şi muzică oamenilor care aşteptau „pâine şi circ”, i-au ajutat pe cei care nu doresc „pâine şi circ” să înţeleagă mai bine oferta lor. Şi să o respingă…
Cine voia în primele secole ale Bisericii „pâine şi circ”? Creştinii, cei care erau mâncaţi în arene de fiare? Creştinii, care erau omorâţi de fiare? Nu, în niciun caz. Sfântul Ignatie Teoforul, episcopul care a preferat să moară mâncat de lei decât să se lepede de Hristos, nu a vrut circ. Creştinii care răbdau fel şi fel de prigoane nu voiau circ. Atunci cine voia circ?
Păgânii, cei care se închinau la idoli, cei care trăiau în patimi ca nişte animale, cei care erau flămânzi după spectacolele sângeroase ale Colloseum-ului şi după plăcerile trupeşti. De ce le organizau împăraţii aceste spectacole? Pentru a ţine poporul flămând în lanţuri. Pentru a

hipnotiza poporul cu circ, pentru a-i anihila spiritul de revoltă. Poporul trebuia ţinut în lanţuri. Şi luptele gladiatorilor erau lanţuri foarte fine. Pe care oamenii simpli, care veneau să privească luptele, şi le puneau de bunăvoie.

Ce ne spune reclama de la Pepsi? Că împăraţii de astăzi vor să ne amorţească minţile, să ne adoarmă conştiinţele, dându-ne Pepsi şi rock pentru a ne ţine mai uşor în lanţuri, pentru a ne manipula mai uşor.

Nu trebuie să limităm oferta la Pepsi şi muzică, trebuie să înţelegem că oferta este mult mai largă: prin Pepsi putem înţelege toate bunătăţile pământeşti, iar prin muzică putem înţelege tot divertismentul pe care mass-media îl oferă cu atâta generozitate. Un amănunt: în timp ce cântă în mijlocul arenei, amazoana Beyoncé mişcă fundul cât mai ispititor, pentru a-i stârni şi mai tare pe privitori. (Şi nu e orice fund. E unul care, după un top întocmit de revista FHM, e al treilea în ordinea preferinţelor.) Ceea ce măreşte targetul celor care au făcut reclama… Şi dacă tot am făcut referire la divertismentul contemporan, am putea să mai observăm încă ceva: isteria luptelor K1 – o formă modernă a luptelor de gladiatori, cărora mass-media îi acordă din ce în ce mai multă atenţie – ne arată faptul că lumea se întoarce spre circul păgân. De fapt, lumea se întoarce spre idolatrie şi spre desfrâul păgânesc. Vrem sau nu, oamenii de astăzi vor să îl uite pe Hristos, să uite de mântuire, şi să trăiască numai pentru poftele lor.

Amazoanele şi publicul din arene cântă cu disperare: „We Will Rock You”. Ca nişte sirene, pe unii îi zăpăcesc prin refrenul lor. Vor reuşi oare să îi hipnotizeze pe toţi? Cu siguranţă, nu. Dacă vor să meargă mai departe pe calea mântuirii, creştinii ar trebui să îşi astupe urechile, precum Ulysse, la auzul muzicii amăgitoare. Creştinii ar trebui să îşi dea seama că aceiaşi draci care îi înspăimântau în fel şi chip pe pustnicii din vremea Sfântului Antonie cel Mare lucrează şi astăzi, oferindu-le ispite cât mai nevinovate. Dar lupta dracilor este aceeaşi – de a-i îndepărta de Hristos.

Oricum, se pare că împăraţilor de astăzi le convine că lumea se îndepărtează de Hristos. Altfel, cum ar mai ţine în frâu poporul? Sau cine şi-ar mai dori „pâine şi circ”?…

Danion Vasile

DESPRE ÎNAINTE-MERGĂTORII LUI ANTIHRIST ŞI PRIGOANA

VREMURILOR NOASTRE

Sfântul Chiril al Alexandriei a spus aşa: „E mai bine să nu se petreacă semnele lui Antihrist în zilele noastre”. În ceea ce priveşte atitudinea fată de semnele sfârşitului şi semnele venirii lui Antihrist, putem constata cu toţii că există trei direcţii, trei tendinţe. Una este cea a oamenilor care, iubitori de sine, deşi merg la biserică, îşi doresc să aibă parte de o viaţă cât mai tihnită, cât mai comodă, şi încearcă să ignore apostazia contemporană; încearcă să nu tină seama de legalizarea păcatelor împotriva firii şi de prezentarea lor ca nişte lucruri normale; încearcă să nu tină seama de profeţiile unor sfinţi şi cuvioşi care au vorbit despre sfârşitul lumii. Şi tin cu dinţii de tihna lor lumească.

O a doua tendinţă, mult mai periculoasă, este cea a ortodocşilor care, luând ca model diferitele secte apocaliptice, nu au în cap decât cuvinte ca: „Vine sfârşitul lumii, pregătiţi-vă, speriaţi-vă, îngroziti-vă, că va fi jale!”. Şi se lasă prinşi de un duh de tulburare pe care au sentimentul că trebuie să-l transmită tuturor. Ba încă îşi imaginează că fac aceasta din insuflarea lui Dumnezeu şi consideră că e o poruncă dumnezeiască să trâmbiţeze în stânga şi în dreapta că ortodocşii trebuie să tremure de frică pentru că îl vor prinde pe Antihrist. Voi mai reveni asupra acestei tendinţe.

În cuvântul de astăzi mă voi opri însă asupra celei de-a treia atitudini, singura atitudine care este conformă atât cu învăţătura Sfintei Scripturi, cu învăţătura Sfinţilor Părinţi şi cu învăţătura sfinţilor şi cuvioşilor care au făcut profeţii despre sfârşitul lumii, cât şi cu învăţătura părinţilor duhovniceşti contemporani. Vă veţi da seama că această direcţie este foarte armonioasă. Consider că este linia pe care ar trebui să meargă orice creştin ortodox care vrea să se mântuiască.

În timp ce Sfântul Chiril ne spunea că ar fi bine să nu se petreacă semnele lui Antihrist în vremurile noastre, Sfântul Nicolae Velimirovici, ierarhul care a fost canonizat de Sinodul Bisericii Serbiei nu cu multă vreme în urmă, spunea următoarele lucruri: „Vedem şi noi multe semne care au fost prezise de Domnul Iisus, nu suntem orbi. Asta însă nu ne dă dreptul să hotărâm ziua sfârşitului lumii şi, cu atât mai puţin, să ne dorim înmulţirea răului în lume, căci, odată cu

înmulţirea răului, se înmulţeşte şi numărul nedrepţilor ce-şi pierd sufletul, iar noi, ca fii ai lui Dumnezeu, trebuie să dorim ceea ce doreşte şi Părintele nostru Ceresc, şi anume ca toţi oamenii să se mântuiască. Marea nu are decât să se clatine şi pământul să se cutremure şi stelele să cadă, noi trebuie să stăm fără tulburare, încredinţându-ne voii celei bune a Făcătorului şi dorind binele tuturor făpturilor omeneşti".

Iată atitudinea echilibrată a Sfântului Nicolae Velimirovici, iată atitudinea echilibrată pe care ar trebui să ne-o însuşim şi noi. „Vedem semnele sfârşitului lumii", spunea Sfântul Nicolae în secolul trecut, iar noi astăzi vedem încă şi mai multe semne. Precum ştiţi, unul dintre ele este preconizata intrare a femeilor în Sfântul Munte Athos, Grădina Maicii Domnului.

Prigonitorii turci, care au avut în stăpânirea lor multă vreme Muntele Sfânt al Athosului, nu s-au gândit să spurce acest loc dând voie intrarea femeilor să intre acolo, deşi ar fi putut s-o facă. Chiar şi numai ca un capriciu, chiar şi numai pentru cadânele sale, ar fi putut un sultan să poruncească: „Femeile să aibă intrare liberă în Athos". Şi, totuşi, păgânii turci nu au făcut-o, în timp ce anumiţi creştini din vremurile noastre, animaţi de o râvnă şi de o dragoste extraordinară fată de ortodoxie, adunându-se la sinodul Uniunii Europene, au hotărât: „Parlamentul european cere ridicarea interdicţiei care împiedică accesul femeilor pe Muntele Athos din Grecia, zonă geografică de 400 km^2, unde accesul acestora este interzis în virtutea unei decizii luate în anul 1045, de către călugării celor 20 de mănăstiri ale regiunii, decizie care violează astăzi principiul universal recunoscut al egalităţii genurilor, al non-discriminării, ca şi legislatia comunitară asupra egalităţii, precum şi dispoziţiile relative la libera circulaţie a persoanelor în cadrul Uniunii Europene".

Nu sunt afirmaţii panicarde, este un citat din procesul verbal al şedinţei din 15 ianuarie 2003 privind situaţia drepturilor fundamentale în Uniune. Aşa cum marea majoritate dintre dumneavoastră cunoaşteţi, Grecia s-a opus hotărârii Uniunii Europene, mai ales că la momentul aderării Greciei s-a întocmit o clauză specială care menţiona că Grecia aderă la Uniunea Europeană, dar fără ca femeile să intre vreodată în Sfântul Munte Athos.

Cu toate acestea, Parlamentul Uniunii Europene a trecut peste legământul, peste înţelegerea pe care o făcuse cu grecii. Deşi cererea din ianuarie a fost respinsă de către poporul binecredincios din Grecia, Uniunea Europeană a mai făcut încă o cerere, invocând aceleaşi motive de nedreptate, mare nedreptate care li se face femeilor. Nu ştiu dacă între timp grecii au apucat să respingă şi această cerere, sunt convins că o vor face. Dar, în acelaşi timp, îmi dau seama că, aşa cum pentru legalizarea avortului s-au făcut diferiţi paşi şi în cele din urmă avortul a fost legalizat, aşa vor încerca şi cu Grecia, ca – după presiuni repetate – să prindă Parlamentul Greciei la o cotitură şi să-i convingă pe parlamentari de faptul că nu e nimic rău, nu e nimic dramatic în intrarea femeilor în Muntele Sfânt.

Înainte ca această pretenţie să devină oficială în luna ianuarie a anului 2003, acum vreo doi sau trei ani, din rânduiala lui Dumnezeu am ajuns în Sfântul Munte şi am vorbit cu mai mulţi părinţi care erau foarte frământaţi de această problemă. Şi ei spuneau clar: „Dacă femeile intră aici, vine sfârşitul lumii. Aşa ne-au învăţat bătrânii noştri, aşa au profeţit sfinţii noştri, care erau făcători de minuni, cuvioşi, asceţi sau nebuni pentru Hristos”.

Duşmanii Ortodoxiei ar vrea să poată demonstra că astfel de profeţii – în care se face legătura dintre intrarea femeilor în Athos şi Sfântul Munte – ar fi falsificate. Numai că, în Sfântul Munte Athos, înţelegerea acestei grozăvii nu diferă de la o mănăstire la alta sau de la vreun schit la altul. Dacă cei care afirmă că vor binele grecilor vor face acest pas, vor lovi în ceea ce are mai sfânt Ortodoxia. Nu se poate ca ei să ne spună că ne iubesc, că ne respectă credinţa, că ne respectă cultura, şi să calce în picioare Sfântul Munte.

Este adevărat că, văzând semne cum este acesta, unii ortodocşi cad iarăsi în înşelare tipic sectară şi se apucă să facă tot felul de calcule precise privitoare la data sfârşitului lumii: „Peste cinci ani vine sfârşitul”. Sau: „Mai sunt câţiva ani şi cu siguranţă îl vom vedea pe Antihrist. În cinci ani, maxim”.

Părintele Serafim Rose atrăgea atenţia asupra faptului că, dacă vor

îndrăzni unii ortodocşi să facă astfel de calcule precise – să-şi expună învăţăturile public, în conferinţe sau cărţi vor fi nevoiţi ca peste 15 – 20 de ani, să modifice cărtile pe care le-au scris, aşa cum au făcut diferitele secte care au tot anutant cu disperare data sfârşitului lumii.

Nu este în duhul Ortodoxiei să spună cineva: „Apocalipsa vine peste 15 sau peste 20 de ani, sau mâine sau răspoimâine". În acelaşi timp, însă, este în duhul Ortodoxiei să observăm şi noi semnele apropierii sfârşitului, să ţinem cont de aceste semne şi să ne întărim în credinţă, să luăm putere pentru a rezista prigoanei de astăzi. Pentru că nu este nevoie să vină Antihrist ca unii ortodocşi să se lepede de credinţa lor. Se leapădă de Hristos toţi cei care trăiesc în patimi, toţi cei care se leapădă de Biserică pentru a trăi după propriile pofte.

Un creştin a venit la avva Paisie Aghioritul şi i-a spus: „Mă tem că va veni Antihrist". Şi avva Paisie l-a întrebat: „O fi oare mai înfricoşător decât diavolul? Sfânta Marina s-a bătut cu diavolul, Sfânta Iustina a izgonit dracii, atâţia şi-atâtia sfinţi s-au luptat, ori fată către fată, ori prin rugăciune, cu puterile întunericului. Şi le-au biruit".

Nouă, creştinilor, ar trebui să ne fie străină teama şi disperarea că Antihrist va veni. Trebuie să ne fie teamă de căderile şi de patimile noastre. Dacă noi vom cădea în patimi, ne lepădăm de Hristos până să vină Antihrist. Iar dacă noi vom merge pe calea virtuţii, vom merge şi dacă va veni Antihrist.

Venind pe tren, o creştină m-a întrebat: „Şi care-i punctul tău de vedere în această privinţa? Ce-o să spui la conferinţă?". I-am spus: „Eu nu am un punct de vedere personal asupra acestui subiect. Pentru că într-o problemă atât de importantă, sau în orice problemă bisericească, punctul meu de vedere nu are aproape nicio valoare. Trebuie să înţelegem care este cugetul Bisericii, trebuie să înţelegem cum vede Biserica o problemă sau alta, şi noi să încercăm să ne însuşim acest punct de vedere, înţelegând că Biserica nu este altceva decât o scoală a adevărului".

Ar fi absurd să vă vorbesc despre învăţătura ortodoxă, despre venirea lui Antihrist, dacă nu aţi şti că învăţătura Bisericii nu este altceva decât

adevăr, de la un capăt la altul. Noi ori înţelegem că învăţătura Bisericii este adevăr, şi încercăm să cunoaştem acest adevăr, ori credem că învăţătura Bisericii e minciună. Şi că ar conţine – cum e omul, 70% apă – aşa ar fi Biserica 70% adevăr şi 30% minciună. Numai că cei care nu înţeleg că în Biserică se află, în plinătatea sa, adevărul nu vor putea înţelege niciuna din învăţăturile Bisericii, niciuna din hotărârile Sfintelor Sinoade şi, cu atât mai puţin, delicata învăţătură despre sfârşitul lumii.

Nu îmi este ruşine să recunosc puţinătatea priceperii mele în abordarea unei asemenea teme. Am decis să vorbesc despre un asemenea subiect după ce am primit o scrisoare de la o mamă a cărei fiică a luat-o pe drumuri greşite, şi scrisoarea m-a pus foarte tare pe gânduri. Mai exact: dacă în prima ediţie a cărtii mele despre întemeierea unei familii, Cartea Nunţii, tonul era cât se poate de deschis, „dragoste, pace, frumuseţea căsătoriei" etc., etc., după ce am tipărit prima ediţie a cărtii, primind scrisoarea acestei mame şi, mai ales, citind programa Ministerului Educaţiei şi Cercetării despre Educaţia pentru sănătate, m-am smintit foarte tare. Am încercat să văd şi eu CD-ul recomandat de minister, ca să-mi dau seama ce vor învăţa copiii mei în scoală, şi am constatat că Ministerul învăţământului îşi doreşte ca fiii noştri, peste ani de zile, la ora de educaţie pentru sănătate, să vadă organe sexuale masculine şi feminine. Materialul Ministerului învăţământului nu este făcut ca să aibă un caracter strict informativ, ci este făcut în aşa fel încât să le fie stimulată curiozitatea elevilor. Întrucât bănuiesc că unii dintre voi nu ştiu exact ce prevede programa respectivă, este mai firesc să vă dau detalii precise privitoare la această programă.

Auziţi ce vor duşmanii Ortodoxiei să învete copiii noştri în şcoli: „Se pare că sexul oral genital este mai frecvent întâlnit la persoanele civilizate, cu o igienă personală ridicată, precum şi la cuplurile homosexuale". Vreau să fac o mică paranteză: deci, dacă nu-l practicăm, înseamnă că nu suntem persoane civilizate. „Poziţiile în care este practicat sunt cele mai variate, mai cunoscută fiind poziţia" 69", care este descrisă cu amănuntul în programa respectivă.

Poate că pe unii, inconştienţi fiind, îi bufneşte râsul, pe alţii, însă, îi

doare inima, pentru că vor fi părinţi peste câţiva ani şi vor suferi aflând ce învaţă copiii noştri la scoală.

Continui să citez: „Preferinţa multor cupluri pentru sexul oral genital este motivată de faptul că reprezintă o modalitate de a avea relaţii sexuale, fără riscul apariţiei unei sarcini, precum şi un mijloc de a ajuta bărbatul în a obţine erecţii, iar pentru femeie, de a avea relaţii sexuale fără a-şi compromite virginitatea”. Deci fetiţele, fetele noastre or să afle că pot rămâne fecioare, fecioria va fi la locul ei, trebuie doar să lucreze în altă parte.

Ascultaţi cu atenţie, şi închei acest citat blasfemator, dar care este strâns legat de tema conferinţei noastre. „Considerat ca o relaţie din sfera normalului de către sexologi, şi apreciat de către cei care-l practică, sexul oral genital este condamnat în continuare de anumite persoane sau grupuri populaţionale – auziţi de ce! – din cauza criteriilor moral-religioase sau, pur şi simplu, din cauza lipsei de experienţă”. Adică, va trebui ca fiii noştri să aibă mai întâi puţină experienţă şi abia apoi să îşi formeze un punct de vedere.

Pe un forum religios de pe internet, un tată a copiat câteva citate din programa respectivă. Şi un monah a protestat: „Nu vă e ruşine să scrieţi aşa ceva pe forumul nostru, care e un forum de discuţii religioase?”. Eu sper să vă daţi seama că citatele pe care vi le-am dat se leagă cât se poate de strâns de viitorul religios al nostru şi-al copiilor noştri.

M-a apăsat foarte tare citirea programei – există şi programă scrisă, şi un CD în care sunt imagini palpitante pentru unii, dramatice pentru alţii. Deşi programa Educaţiei pentru sănătate este aprobată din iunie, aşteptam cu inima strânsă începerea anului şcolar, să văd dacă a fost inclusă în forma finală în programa de învăţământ. Dar, deocamdată, au amânat acest proiect. S-ar putea să îl mai amâne un an, doi, cinci, zece.

Este trist, însă, că oamenii care trebuie să se ocupe de educaţia copiilor noştri dau dovadă de atâta „respect” fată de valorile creştine şi vor să ne distrugă fiii. Satana şi a dat seama că dacă astăzi îi va îngenunchea

pe copiii noştri, mâine copiii îl vor chema pe Antihrist.

Spunea Sfântul Ignatie Brianceaninov că Antihrist nu va veni de capul lui. Antihrist va veni pentru că lumea îl va chema. Va fi o foame după Antihrist, o foame după minunile sale, după bunăstarea materială pe care o va da, va fi o foame după liniştea socială pe care o va aduce.

Fac o paranteză: un prieten de-al meu a fost acum câteva luni în Italia pentru nişte afaceri. A fost dus în nu ştiu ce orăşel, pe-un vârf de munte, într-o cetate închisă, totul superb, civilizaţie, lux, mari magazine de bijuterii etc. Numai că noaptea s-a oprit curentul. Din casă nu puteau ieşi, uşa se deschidea electric. Să ajungă în maşină, să dea drumul la radio, nu se putea, pentru că n-aveau cum să iasă din casă; garajul era închis, nu se deschidea decât cu curent electric. Telefoanele erau descărcate, n-au avut la ce să le încarce.

În cele din urmă au reuşit să iasă şi au discutat cu o vecină, care le-a spus: „Arabii au aruncat în aer două centrale electrice. E jale! Răzbunarea lor pe capul nostru”. Panică, panică, panică! De fapt, fusese o simplă defecţiune la centrala electrică, defecţiune care a fost remediată după câteva ore. Dar mi-a spus prietenul meu: „Am înţeles ce-o să fie când o să vină Antihrist. O să fie o panică generală. Haos, haos, haos, şi lumea o să vrea linişte, lumea o să vrea echilibru, lumea o să vrea stabilitate socială, bani – şi lumea îl va chema pe Antihrist”.

Este destul de riscant să vă spun punctul meu de vedere asupra sfârşitului lumii sau să vă povestesc întâmplări cu prietenii mei. Este mult mai de folos să vă pun înainte câteva din cuvintele marilor părinţi duhovniceşti, cuvinte ale sfinţilor care au vorbit despre acest sfârşit al lumii. Şi poate că cel mai cunoscut părinte care a scris şi a vorbit foarte mult în ultimii ani despre aceste vremuri groaznice este avva Paisie Aghioritul.

Pe acesta un creştin l-a întrebat: „Pentru ce întârzie sfârşitul lumii?” Şi răspunsul primit este foarte important: „Întârzie din pricina ta şi a mea”, şi putem înţelege deci că şi a mea, şi a ta, şi a ta, şi a ta şi din pricina noastră. De ce? „Ca să dobândim o stare duhovnicească bună. Dumnezeu încă mai rabdă, pentru că, de se va întâmpla acum, ne vom

pierde amândoi”. Adică, Dumnezeu nu va îngădui să vină vremea sfârşitului înainte ca fiii Bisericii să fie pregătiţi; fiii Bisericii vor înţelege că se apropie vremurile.

Este adevărat că Hristos va veni ca un fur; asta înseamnă că nu va şti nimeni nici ziua, nici ceasul, dar semnele le vom cunoaşte. A fost întrebat avva Paisie dacă ne vor impune pecetluirea cu semnul fiarei. Şi a răspuns: „Politeţea lor nu va ajunge până acolo. Vor fi politicoşi, pentru că vor fi europeni, vor arăta că sunt la înălţime. Nu îi vor chinui pe oameni, dar omul nu va putea trăi dacă nu are pecetea. Vor spune ei: „Fără pecete vă chinuiţi. Dacă aţi fi primit-o, nu aţi fi trăit aşa de greu”. Nu se vor putea folosi nici monezi de aur, nici dolari, dacă vor avea”.

Şi zice părintele Paisie: „De aceea, dacă fiecare se va îngriji să trăiască de pe acum simplu, în cumpătare, va putea trăi în acei ani. Să aibă omul curaj să cultive grâu, cartofi, să pună puţini măslini şi atunci, cu vreun animal, cu o capră, cu puţine găini va putea înfrunta nevoile familiei sale. Pentru că şi provizii de ar face, nu-i vor folosi mult, deoarece alimentele nu ţin mult şi se strică repede. Pentru cei aleşi se vor scurta însă zilele”.

Un rezumat al răspunsului pe care-l dă părintele Paisie ar fi următorul: să ne învăţăm cu o viaţă strâmtorată, să ne învăţăm cu o viaţă de nevoinţă. Pentru că dacă vom fi învăţaţi cu postul şi cu nevoinţa, nici nu vom simţi că vine prigoana.

Nu vreau să minimalizez greul din vremurile respective, ci vreau doar să precizez că cei obişnuiţi cu crucea vor putea rezista. Ne-am putea gândi la prigoana comunistă, când mirenii şi preoţii şi ierarhii care se aflau în închisoare trăiau cu foarte puţină hrană. Şi totuşi, Dumnezeu îi ţinea în viaţă. Aşa cum i-a ţinut şi pe sfinţii mucenici din primele secole, care erau atât de frumoşi la faţă încât prigonitorii se mirau de chipurile lor.

Să observăm însă faptul că deşi vor fi politicoşi şi nu ne vor impune – nouă sau urmaşilor noştri, sau urmaşilor urmaşilor noştri – spun: ne vor impune, dar am precizat că nu ştim cât va mai dura până la sfârşit,

s-ar putea să fie ani, zeci de ani, poate mai mult de o sută sau şi mai mult – cu toate astea, oamenii slabi în credinţă nu vor rezista pentru că au fost învăţaţi cu o viaţă comodă, pe care Antihrist nu le-o va oferi dacă nu se vor închina lui, şi atunci vor ceda.

Cât de uşor este pentru oamenii care nu se gândesc la sfârşitul lumii să-şi imagineze că va veni o eră de împlinire, o eră de dragoste, de înfrăţire între toate popoarele şi religiile, o eră în care va domni pacea, o adevărată nouă eră, New Age, în care omul va ajunge la maturitatea spirituală, creştinii vor spori duhovniceşte şi vor avea tot felul de harisme… Dar sfinţii Bisericii ne atrag atenţia asupra faptului că a aştepta o Împărăţie a lui Dumnezeu pe pământ este o mare rătăcire.

Chiar dacă unii filosofi aşa-zis ortodocşi, precum Nicolae Berdiaev – care a vorbit şi el despre această eră a Duhului Sfânt –, au propagat astfel de idei eretice chiar dacă alţii s-au găsit să îmbrăţişeze învăţăturile lor, totuşi părinţii cu viaţă sfântă, cum este Părintele Serafim Rose, le-au stat împotrivă. Noi ştim că nu va fi nicio Împărăţie a lui Dumnezeu pe pământ. Noi ştim că vor veni vremuri grele, vremuri de prigoană, care-i vor ajuta pe creştini să ajungă în Împărăţie, însă nu în cea pământească, ci în cea cerească.

Ultimul citat pe care-l dau din Părintele Paisie de la Sfântul Munte Athos este foarte important pentru fiecare dintre noi. La întrebarea: „Care vor fi paşii?”, el răspunde: „Încet, încet, după cartelă şi buletin de identitate, adică după îndosariere, vor înainta în mod viclean la pecetluire. Vor sili, prin diferite mijloace viclene, pentru ca oamenii să primească pecetea pe frunte sau pe mână”.

Fac o paranteză: am citit o mărturie a unui om care afirma că a lucrat pentru unul din marile guverne ale lumii; era doctor şi se ocupa de implanturile în trupul omenesc, şi spunea: „Am realizat implanturi fiind convins că facem acest implant spre binele oamenilor. În etapa finală trebuia găsit locul, în trupul uman, în care ar fi trebuit să se facă implantul, astfel încât să nu aibă nevoie de baterii, ci să funcţioneze cu energia organismului”. Şi după ce a studiat care sunt locurile ideale în care s-ar putea implanta un astfel de microcip, cei de la secţia respectivă au spus: „pe frunte şi pe mână”. Şi atunci, cercetătorul în

cauză şi-a dat seama că lucrase pentru uneltele lui Antihrist. A părăsit serviciul, a scris mărturisirea fărădelegii sale şi s-a retras. Mulţi vor crede că astfel de declaraţii nu au nicio valoare. Alţii, însă, îşi vor da seama că o astfel de declaraţie se intersectează cât se poate de clar cu învăţătura cuviosului Paisie. Părintele continuă: „Vor forţa astfel lucrurile şi vor spune: „Vă veţi mişca numai cu cartele”. Banii se vor desfiinţa. Va da cineva cartela la magazin şi va cumpăra şi vânzătorul va lua banii din bancă”. E ceva rău în cartele? Să ne dăm seama de un lucru: există oameni care stau departe de Biserică şi judecă lucrurile din alt punct de vedere decât noi, creştinii. Dacă n-am fi creştini, şi noi ne-am dori cartele, pentru că e un sistem cât se poate de simplu şi nu are nimic rău în sine. Putea exista un sistem de cartele şi chiar de microcipuri care să nu aibă nimic rău în el însuşi. Puteau să existe cartelele doar aşa cum se folosesc în prezent: pentru a face cumpărături, pentru una, pentru alta, şi atât. Numai că de la cartela simplă se va ajunge la cartela implantată, şi, daţi-vă seama, necrestinii, necredincioşii vor cere implanturile, aşa cum unii le şi cer deja.

Poate aţi auzit că sunt locuri deja, în America, în care oamenii au posibilitatea de a-şi pune astfel de implanturi. De ce o fac? Să nu fi fost creştin şi să ştiu că vor pleca copiii mei în cine ştie ce excursie, într-un loc în care s-ar putea rătăci, şi să ştiu că aş avea alternativa de a le pune microcipul ca în cazul în care s-ar pierde să-i găsesc prin satelit, mi s-ar părea o prostie să nu le pun copiilor microcipul. Aşa cum foarte mulţi deja pun microcipuri la câini şi la alte animale. Raţionamentul e practic: dacă vecinul îmi fură calul, eu văd prin satelit unde e calul şi exact în satul ăla mă duc şi iau calul şi gâtul vecinului!

Deci noi nu trebuie să ne înfierbântăm, să ne încrâncenăm şi să spunem: „Sunt handicapaţi cei care vor microcipuri!” Dacă nu credeam în Dumnezeu şi nu eram creştin, mi s-ar fi părut o prostie să nu îmi pun microcip.

Să vă fie clar de ce mulţi vor vrea pecetluirea: „este cât se poate de practică, nu implică nimic rău”, din punctul lor de vedere.

Problema care e? Problema e că în momentul în care se va face această pecetluire, se va face cu semnul fiarei. Şi pentru necredincioşi, semnul

fiarei va fi o joacă; vedem în tot felul de filme că eroii au nume de demoni, sau ştiţi cu toţii de parfumul lui Banderas, Diavolo. Oamenii obişnuiţi să ia în râs astfel de nume o să-şi pună 666! Ei, şi? Puteau, în egală măsură, să-şi pună pe frunte sau pe mână icoana cu Mântuitorul, că la fel de tare i-ar fi interesat, înţelegeţi? Ei vor şti că au banul asigurat, că au masa asigurată, că au stomăcelul plin, şi gata! Nu îi interesează altceva.

Problema va fi însă pentru creştini. Părintele Paisie continuă: „Cel ce nu va avea cartelă nu va putea nici vinde, nici cumpăra. Pe de altă parte, vor face reclamă sistemului perfect al pecetluirii cu raze laser cu 6 – 6-6, pe mână sau pe frunte, care nu se va vedea la exterior. În acelaşi timp, la televizor vor arăta că cutare a luat cartela cutăruia şi i-a luat banii din bancă, şi vor spune mereu: „Mai sigură este pecetluirea cu raze laser, pe mână sau pe frunte, pentru că numai deţinătorul îşi ştie numărul lui. Pecetluirea este sistemul perfect. Celălalt nu-ţi va putea lua nici capul, nici mâna şi nu-ţi va vedea pecetea”.

Un argument, iarăsi, foarte practic: aşa cum pierdem portofele sau chei, o dată sau de mai multe ori în viaţă putem să ne pierdem şi cartela. Nu e nicio problemă, nicio diferenţă, de pierdut tot putem să o pierdem. Şi atunci, practic, e mai firesc să o ai la purtător. Dacă o ţii precum pe cheie la gât, se poate să se rupă sfoara, să rămâi fără cartelă. Și iată un alt argument pentru necredincioșii care vor cere implantul.

Zice aşa părintele Paisie: „Şi nu numai când dăm, dar şi când trebuie să luăm ceva, să nu ne gândim la noi înşine, ci să căutăm totdeauna ce odihneşte celălalt suflet. Să nu existe înăuntrul nostru nesaţ, să nu avem gândul că suntem îndreptăţiţi să luăm oricât vrem şi să nu rămână nimic pentru celălalt”. Am încheiat cu citatele din Părintele Paisie, rugându-vă să fiţi atenţi asupra ultimei idei: dacă vom fi învăţaţi cu măsura, vom rezista. Dacă vom învăţa să ne iubim aproapele şi să îl ajutăm după putere, ne va fi mai uşor să rezistăm în vremurile de prigoană.

Acum vă voi citi lista întreagă cu cei 63 de înainte-mergători ai Antihristului. Împărţiţi pe continente, pe ţări, pe oraşe, pe sate, pe cartiere, pe străzi… Evident, glumesc! Ar fi absurd ca cineva să-şi

imagineze că poate face o astfel de listă completă. Important este, însă, nu să fim obsedaţi să aflăm încă unul sau încă doi sau încă trei dintre aceşti înainte-mergători, ci să avem criteriile după care să-i putem recunoaşte. Criteriile acestea ne vor ajuta să-i identificăm chiar şi acolo unde, dacă ne-am fi pripit, nu am fi reuşit să o facem.

Sfântul Antonie cel Mare spunea despre Arie că este Antihrist. Întrebare: „A venit Antihristul acum 1700 de ani, pe vremea Sfântului Antonie?" Bineînţeles că n-a venit! Sfântul Serafim de Sarov spunea despre Ivan Sverdoseev, cel care prigonea surorile de la Mănăstirea Diveevo, că este Antihrist. A venit Antihrist pe vremea Sfântului Serafim de Sarov? Evident, nu. Sfinţii i-au numit antihriști şi pe înainte-mergătorii Antihristului.

Ia să vedem lista cu nume de antihriști pe care o dă Sfânta Scriptură. Ea zice aşa: Mulţi amăgitori au ieşit în lume, care nu mărturisesc că Iisus Hristos a venit în trup; acesta este amăgitorul şi Antihristul. Şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, despre care aţi auzit că vine şi acum este chiar în lume.

Criteriul este precis, este clar. Antihristul va nega dumnezeirea Mântuitorului Hristos, va nega învăţătura fundamentală a credinţei creştine. Sunt mulţi amăgitori, spunea Sfântul Ioan Evanghelistul, şi de atunci s-au înmulţit şi se vor mai înmulţi până la sfârşitul veacurilor. Şi, pe măsură ce ei se vor înmulţi, creştinii vor avea şi mai multe criterii ca să-i identifice.

O să vorbesc puţin despre înainte-mergătorii Antihristului pe care îi putem identifica în cultura contemporană, în politica contemporană şi în anumite părti ale conducerii bisericeşti contemporane.

Nu este greu să observăm faptul că mass-media ne bagă pe gât învăţătura Antihristului. Nu este greu să vedem că aşa-zişii oameni de cultură, chiar dacă într-o anumită măsură cochetează cu Ortodoxia şi se pricep să facă exegeze, să scrie articole sau să ţină discursuri, nu-L trăiesc pe Hristos. Să nu ne fie teamă să vedem în aceşti lideri de opinie înainte-mergătorii Antihristului. Dacă nu aş fi fost tânăr, dacă aş

fi fost părinte bătrân, cu o experienţă duhovnicească temeinică, aş fi îndrăznit să-i nominalizez pe unii dintre aceşti înainte-mergători ai Antihristului. Numai că, având eu dinţi de lapte, nu mă încumet să o fac. Şi cei cu dinţi de lapte nici nu trebuie să facă aşa ceva; trebuie să o facă părinţii lor duhovniceşti.

Cuviosul Părinte Iustin Popovici spunea despre cultura contemporană că este arianistă. Dacă spui aceasta unor intelectuali, vor scoate carnetul de însemnări şi vor scrie o notă gen: „Iustin Popovici este un părinte extremisto-fundamentalisto-misticoido etc". Vor fi mulţumiţi în sinea lor că au mai identificat un agent al fanatismului ortodox şi vor căuta ca pe viitor să treacă cu vederea orice scriere şi orice referire la acest părinte. Dar Iustin Popovici este un părinte cu viaţă sfântă; vreme de 40 de zile după adormirea sa, la mormântul său s-a văzut o lumină nepământească.

As aprecia curajul unui tânăr de-o vârstă cu noi, Laurenţiu Dumitru, a cărui culegere de articole a apărut de curând. Am avut bucuria de a tipări această culegere de articole foarte curajoase, care are titluri gen: Mircea Eliade, între erudiţie şi bordel – cu argumente şi cu citate smintitoare, de care părinţii ortodocşi care vor să-l ţină pe Eliade de guru ortodox nu ţin seama – din lipsă de cultură, din comoditate, din frică sau din alte motive.

Şi iată că un tânăr ca noi pune degetul pe rană. Într-un articol extraordinar, intitulat De trei ori femeie, numai creştină nu – recunosc, titlul mi-a mers la inimă – Laurenţiu Dumitru spune aşa: „Este greu să fii nefavorabil, este greu să scrii nefavorabil despre o persoană atât de iubită şi apreciată cum este vedeta postului Acasă TV, Mihaela Tatu. Este volubilă, deschisă, optimistă, încrezătoare, mereu cu zâmbetul pe buze. Dumneaei doreşte din tot sufletul să destupe minţile femeilor, mai ales ale celor trecute de prima tinereţe, apoi să le scoată din starea de blazare în care multe se complac". La prima vedere, totul pare în regulă. Însă nu-i deloc în regulă. Este deci cazul să mărturisim, că de vom tăcea, vor striga pietrele în locul nostru.

Să vă fac o mărturisire. După ce am fost în Sfântul Munte Athos şi un părinte a insistat să-mi tipăresc convertirea la ortodoxie, treceam

printr-un moment de mare frământare, că mă temeam să scriu puţin altfel, să fiu eu Gică-Contra atunci când atâţia cochetează cu înţelepciunea acestei lumi. Şi, când eram mai amărât, primesc un mesaj din Athos: „Dacă noi vom tăcea, pietrele vor striga”. Atât mi-a scris monahul athonit. Am fost foarte impresionat de aceste cuvinte. Şi mi-am dat seama că pentru noi sunt cuvintele astea, fraţilor. Dacă eu, voi şi ceilalţi vom tăcea, pietrele or să strige. Nu e de joacă. Şi iată pe unul care n-a tăcut. Continuă Laurenţiu Dumitru: „Emisiunea capătă, din când în când, amprentă sexuală. Ca teolog ortodox şi tată creştin, susţin că modul în care doamna Mihaela Tatu încearcă, împreună cu invitaţii săi, să facă educaţie sexuală telespectatorilor este cu totul străin de duhul Bisericii. Mai mult chiar, pun în pericol mântuirea pe care Hristos i-o promite omului şi pentru care El S-a jertfit”. Aţi mai citit cuvinte ortodoxe care analizează poziţia unor astfel de lideri de opinie? Prea puţine sau aproape deloc. „Mihaela Tatu şi unii dintre invitaţi propovăduiesc cu patos experienţele sexuale premaritale, normalitatea masturbării, sexul oral şi anal, explicând cât sunt de fireşti”. Chiar dacă mi-a fost ruşine când am citit în faţa părinţilor şi maicilor care sunt de fată citatele din programa învăţământului, părinţii şi maicile trebuie să-şi aducă aminte că pe acasă au fraţi, verişori, prieteni, colegi, care sunt ispititi de acest duh al desfrâului, şi să-şi dea seama că trebuie să le atragă atenţia asupra gravităţii acestei alegeri. „Nu de caz moral – spune dumneaei cu un ton firesc, greu de închipuit. „Perversiune e doar atunci când apare constrângerea” sau „În iubire nu există perversiune, totul e permis dacă ambii sunt de acord”.

E de notorietate întâmplarea următoare: un coleg de trust a fost oprit de o vecină în vârstă, care i s-a plâns că doamna Tatu face, în emisiunile ei, apologia sexului oral. „Am şi eu o nepoată care se uită la televizor, şi aude aşa ceva”, a zis femeia, „e frumos să se spună asemenea lucruri, domnule X?” La care, domnul X, armonizând politica postului cu a sa opinie personală, i-a răspuns: „Nu ştiu dacă e frumos, dar tare-i plăcut”. Şi, în încheierea acestui articol, autorul zice aşa: „Din nefericire, femeia, în viziunea Mihaelei Tatu, trebuie să fie de trei ori femeie – mamă, sotie, femeie cu carieră, numai bună creştină, nu!”

Vă rog să ţineţi minte acest nume şi acest titlu: Laurenţiu Dumitru,

Hristos şi tinerii, cred că va ajunge foarte curând la sufletele tinerilor care vor avea ocazia să citească această carte; nu îi fac reclamă ca editor, ci pur şi simplu ca cititor căruia i-au plăcut temele propuse şi modul de tratare.

De la înainte-mergătorii Antihristului în cultură vom trece la politică. În ceea ce priveşte politica, ar trebui să vă vorbească cineva care se uită la ştiri, citeşte ziare şi cunoaşte oarecum politica de astăzi; numai că eu sunt foarte ocupat cu altele şi nu vă pot da detalii palpitante privitoare la politica zilelor noastre. Oamenii politici pretind că vor să aducă Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ prin bunăstare, pace, fericire. Ce altceva aţi vrea să aducă? Iadul? Cum l-au adus în Serbia? „Iadul? Numai la vecini. La noi acasă, nu!”

E clar că oamenii politici care nu au credinţă în Iisus Hristos şi care nu ştiu că vor învia nu pot înţelege perspectiva creştină asupra vieţii. Eu chiar mă gândeam să merg o dată pe stradă şi să le zic oamenilor: „Vă dau o veste nouă, nouă, nouă: Hristos a înviat!” Mi se părea cea mai nouă veste, pentru că deşi sintagma asta o ştiu mulţi şi o repetă eventual de Paşti, dacă vin, de formă, la biserică, practic ei nu-şi dau seama că Hristos a înviat. Este o chestie extraordinară că Hristos a înviat. Şi-aş fi vrut să le spun: „Hristos a înviat!” Însă mi-am dat seama că aş fi ridicol. În momentul în care ei nu cred că Hristos a înviat, e clar că vor căuta să niveleze credinţa creştină, vor căuta să-i aducă pe creştini la acelaşi punct de vedere cu al lor.

Câtă vreme o să îi auziţi oamenii politici spunând că vor aduce bunăstare mondială, pace mondială, echilibru financiar mondial, că vom scăpa de sărăcie, şomaj etc., etc., să ştiţi că unii dintre ei sunt chiar sinceri. Dar, chiar dacă s-ar întâmpla cum spun ei, după toate astea va veni Antihrist. Este foarte ciudat că ei vor din ce în ce mai mult bine şi, „pac!”, cad bombele pe Serbia ortodoxă. Este foarte ciudat că ei vor numai bine, bine, tolerantă şi înţelegere şi, „pac!”, vor să intre femeile în Sfântul Munte. Şi o să mai vină astfel de surprize la momentul potrivit, ei abia le clocesc.

Despre capitolul politică vorbesc mai puţin. Trec la capitolul biserică, despre care voi vorbi cu grijă. Aseară a fost un simpozion „Părintele

Serafim Rose”, şi a trebuit să-i prezint viaţa şi învăţăturile. Nu era corect din partea mea să trec cu vederea faptul că părintele Serafim Rose a fost prigonit de către un ierarh. A fost prigonit aşa cum fusese prigonit şi părintele său duhovnicesc, Sfântul Ioan Maximovici – făcătorul de minuni din San Francisco. Precum ştiţi, Sfântul Ioan a fost adus în tribunal, în proces civil. El, care vindeca bolnavi prin rugăciune încă din timpul vieţii, el, care făcea mulţime de minuni, a fost chemat la tribunal de către unii duşmani ai Bisericii ortodocşi.

Pentru că prezentasem câteva amănunte de genul acesta, la partea cu întrebările, un părinte a spus la un moment dat: „Danion Vasile n-a vrut să fie anticlerical în ceea ce a spus, dar…” şi a continuat, şi pe mine m-a durut. Şi vă spun că m-am frământat câteva ore din cauza cuvintelor sale. Am fost anticlerical, fiind obiectiv? Era mai corect să trec cu vederea faptul că părintele Serafim a fost prigonit aşa cum a fost prigonit şi Sfântul Ioan Maximovici?

La Mănăstirea Radu Vodă, unde au fost aduse moaştele Sfântului Ierarh Nectarie, celălalt mare făcător de minuni al secolului XX la Vecernia dinaintea praznicului Sfântului Nectarie am ţinut o predică, un semn de mulţumire pentru că sfântul m-a ajutat (a doua zi urma să fie botezată fetiţa mea, Nectaria). Mi-am dorit tare mult să predic atunci şi am predicat. După predică mi-a zis cineva: „Nu-i frumos că ai amintit faptul că l-au prigonit alţii, că l-a prigonit Patriarhul Sofronie al Alexandriei, trebuia să treci cu vederea asta”.

Să ne întrebăm oare ce-ar fi să ne apucăm acum să modificăm noi Vieţile Sfinţilor, să dăm nişte variante giorno, ca să nu supere pe nimeni, şi apoi să dăm ochii cu sfinţii, la Judecată. Mi-ar fi foarte frică!

Despre subiectul căderii unor clerici voi vorbi cu inima strânsă. Vă rog să mă credeţi că-i iubesc din tot sufletul meu atât pe preoţii, pe ierarhii contemporani cu viaţă sfântă, cât şi pe toţi sfinţii şi pe cuvioşii Bisericii care au urcat treptele ierarhiceşti. Sunt convins că cine dă cu barda în preoţi şi-n ierarhi, dă cu barda în Biserică. Totuşi, Părintele Serafim Rose atrăgea atenţia asupra faptului că între lucrările diavoleşti în secolul XX a fost compromiterea unei părţi din conducerea Bisericii. Unii ierarhi veneau la adunările ecumenice şi spuneau: „Staţi liniştiţi,

fraţilor, în Rusia e linişte. Staţi liniştiţi, fraţilor, în Rusia se face închisoare numai din motive politice”.

Am citit o declaraţie, o acuzaţie parcă la adresa unor mari ierarhi ruşi care erau acuzaţi de fascism. Şi mă gândeam: ia uite, acuzaţia asta cu fascismul, şi la noi, şi la ruşi, când vrei să dai în mărturisitorii lui Hristos, îi acuzi că sunt fascişti. Acuma cred că ar trebui să-i acuzi că sunt filo-talibani, sau că au cine ştie ce simpatii extremiste…

As atrage atenţia asupra acestui subiect delicat – modul în care diavolul reuşeşte să se infiltreze în ierarhie numai printr-un singur exemplu. Dar mai întâi întreb: este oare acesta un capitol care a răsărit în istoria Bisericii abia în secolul XX? Ia gândiţi-vă! Dacă citim Vieţile Sfinţilor, vedem că au existat ierarhi şi preoţi nevrednici încă de la începutul Bisericii, Iuda fiind exponentul lor de vază.

S-a citit odată la biserică din Minei un caz ieşit din comun: ca să prigonească un ierarh cu viaţă sfântă, un om s-a arătat noaptea în mănăstirea unde stătea ierarhul şi i-a păcălit pe unii monahi lipsiţi de discernământ că ar fi înger. Şi aceia l-au crezut. Şi le spunea: „Fraţilor, ierarhul vostru e păcătos, ierarhul vostru e…”. Şi-n cele din urmă ierarhul a fost îndepărtat de pe scaunul său, iar cel care se dăduse drept „înger” a luat tronul arhieresc. Dumnezeu a rânduit însă ca, peste ani şi ani, moaştele sfântului ierarh care fusese prigonit să se întoarcă la locul prigonirii. Creştinii care cu vreme în urmă îl dispreţuiseră pe ierarh l-au cinstit mai apoi cu multă dragoste şi evlavie.

Vedem deci nu numai faptul că au existat ierarhi prigoniţi încă din primele secole, ci şi că au existat ierarhi care au luat tronul arhieresc prin mijloace mai puţin sau chiar deloc binecuvântate. Dar vedem şi că până la urmă lucrarea diavolului nu a biruit lucrarea dumnezeiască. Da, există motive de sminteală, motive de poticnire. Dar cine vrea să îl slujească pe Dumnezeu nu se lasă biruit de sminteală.

Mulţi se gândesc cu groază cum o să stea împotrivă, ce o să facă dacă o să prindă vremurile de pe urmă, de sminteală şi apostazie. Dar frica şi panica îi cuprind numai pe cei slabi în credinţă. Noi, ca oameni, ne cunoaştem neputinţele. Dar, în acelaşi timp, trebuie să ştim că, în

măsura în care suntem creştini, pe noi ne ţine Hristos. Şi să nădăjduim că Hristos ne va întări şi, dacă vom cădea, ne va ridica.

Am să vorbesc acum puţin despre prigoana contemporană. De obicei, cine pronunţă un astfel de cuvânt este luat în vizor şi i se pun diferite etichete.

Voi începe cu prigoana contemporană în familie, când soţul este prigonit de sotie, sau tatăl este prigonit de copii, sau copilul este prigonit de tată. Ne-a spus Hristos că vor fi mari lupte în interiorul familiilor, lupte care se accentuează din zi în zi. În momentul în care durează nu o zi sau două, ci săptămâni, luni şi chiar ani, luptele acestea macină sufletul omenesc. Tinerii care sunt prigoniţi, aceşti tineri care merg la biserică, nu-şi dau seama că duc o cruce foarte importantă, nu-şi dau seama de valoarea muceniciei nesângeroase pe care o duc. Este plictisitor, la un moment dat, să te certe mama, tata sau chiar cu bunica – dacă nu este credincioasă. Şi totuşi, astfel de tineri ar trebui să-şi dea seama că vor avea mare plată de la Hristos. Sotii care sunt prigoniţi de sotiile lor vor avea mare plată de la Hristos. Sotiile care, de multe ori, sunt prigonite şi fizic, nu numai în cuvinte, vor avea mare plată de la Dumnezeu.

Unei femei i s-a arătat Maica Domnului şi-a acoperit-o cu Sfântul ei Acoperământ, pentru că bărbatul o bătea sistematic; la un moment dat, el a luat chiar şi toporul ca să o lovească. Şi femeia răbda şi se ruga, nu divorţa. Şi Maica Domnului i-a dat puţină plată în această viaţă şi o să-i dea mai mult, dacă o va ţine pe calea asta, a răbdării, până la sfârşitul vieţii. Asta în cazul în care Dumnezeu nu îi va uşura crucea. Cu toate astea, vedem în vieţile sfinţilor mucenici că nu toţi au primit moarte mucenicească. Cel mai clar exemplu îl oferă Sfânta Mucenită Tecla care, deşi a suferit chinuri groaznice, în cele din urmă a murit de bătrâneţe şi a intrat în ceata mucenicilor. Tot aşa, această femeie, despre care v-am povestit, şi altele asemenea, vor intra într-o ceată bine plăcută lui Dumnezeu, pentru că viaţa lor este toată o mucenicie.

Şi mai delicată este mucenicia care are loc la scoală, la facultate: pentru că sunteţi tineri, suntem tineri, şi tinereţea e o perioadă a bucuriei, o perioadă în care simţim că ne cresc aripi. În momentul în care nu ne

mai cresc aripile, ne-am pierdut tinereţea. Este greu ca, fiind tânăr, să fii arătat cu degetul de ceilalţi: „A, aia-i fecioară, nu ştie să se bucure de viaţă!”, „A, ăla nu cunoaşte nimic din bucuriile tinereţii!”. Şi totuşi „ăla” nu ştie nimic pentru că vrea să fie al lui Hristos, „aia” e fecioară pentru că vrea să fie a lui Hristos. Am primit o întrebare la o conferinţă: „Se mai poate vorbi despre feciorie?” şi răspunsul îl poate da filologia: dacă vorbeşte cu elan despre pierderea fecioriei, ar fi putut vorbi, cu ceva vreme în urmă, despre feciorie. Fecioria o au toţi atunci când se nasc. Deci fecioria nu este o legendă.

La o conferinţă a cărei temă era fecioria şi viaţa în curăţie, un tânăr din sală i-a spus părintelui care vorbea: „Părinte, dar ce vorbiţi despre feciorie, că nu o mai păstrează nimeni în ziua de azi!”. Dar o fată din sală, emoţionată, a spus: „Ba nu! Ba nu!”

Este clar că din ce în ce mai mulţi tineri vor iubi păcatul şi pentru creştini va fi din ce în ce mai greu să reziste pe calea virtuţii. Dar Hristos este acelaşi. Lumea aceasta ne învaţă să iubim păcatul şi desfrâul. Iar viaţa în facultate, în cămine ne învaţă asta cât se poate de bine. Am avut un coleg care, în timpul facultătii, a fost invitat acasă de o colegă, parcă, pe motiv că avea nevoie de un curs. Şi când a venit la colegă, „binecuvântata” colegă şi-a desfăcut halatul şi-a spus: „Ia-mă!” Şi colegul meu, fecior, a rezistat ispitei şi a fugit acasă. În faţa lui Dumnezeu va avea mare cunună.

Trebuie să ne dăm seama că, aşa cum ispitele vin peste noi de-a valma, tot aşa vine şi harul lui Hristos, tot de a valma, adică ne covârşeşte, dacă vrem să luptăm pentru Hristos. Eu mă gândesc de multe ori la pocăinta de după pocăintă. Ne place să citim în Vieţile Sfinţilor despre sfinţi care, după ce au făcut un anumit păcat, s-au spovedit şi de-atunci n-au mai căzut niciodată; dar trecem cu vederea faptul că au existat şi sfinţi sau cuvioşi care au păcătuit, s-au pocăit, au dus viaţă curată, şi iar au căzut, şi iar s-au pocăit. Mi se pare un lucru extraordinar! Mi-aş dori, chiar poate voi scrie vreodată despre a doua pocăintă, despre a doua convertire. Pentru că nădejdea noastră este că dacă vom cădea, Hristos ne va ridica, şi dacă ne vom pocăi, vom fi din nou ai Săi. Ce se întâmplă, însă? Unii cad, se spovedesc, se ridică, duhovnicul îi ţine de mână o zi, o săptămână, o lună, un an, doi, trei, cinci, până la

momentul-cheie, în care vrăjmasul îşi arată colţii cu putere. Sunt momentele cele mai grele din viaţa noastră. Şi unii cad.

Trebuie să ne dăm seama că Hristos ne dă această şansă a pocăintei, şi chiar dacă ne-am mai pocăit o dată, trebuie să înţelegem că, la aavalanş de patimi şi de păcate din ziua de astăzi, noi trebuie să avem aavalanş pocăintei. Este minunat ca tinerii să rămână curaţi. Este minunat ca, dacă au căzut, să se ridice.

Şi fac încă o paranteză. Aţi auzit de cartierul roşu din Amsterdam? Foarte puţin. Eu auzisem de mai multă vreme, dar nu ştiam exact ce este. Auzisem că unui cartier i se zice roşu, dar atâta ştiam despre el. Este un cartier al bordelurilor, de la un capăt la altul, în care femeia stă în vitrină, goală, îmbiindu-te precum sticla de apă, dacă eşti însetat… Pur şi simplu, se vând la bucată; şi în serie, dacă ai bani. Şi n-am auzit de niciun părinte duhovnicesc care să intre în acest cartier al bordelurilor. Recunosc că m-aş fi bucurat extraordinar să aflu despre viaţa vreunui sfânt, cum a fost Simeon cel nebun pentru Hristos, care să meargă în zilele noastre prin cartierul roşu şi să convertească una, nu două, una din aceste femei. Nu am auzit ca Biserica să fi trimis misionari acolo, dar sectanţii au trimis. Am citit de curând convertirea a doua prostituate la o formă de credinţă creştină, la o sectă. Ce făceau ele? Stăteau în vitrine şi îi îmbiau pe clienţi. Şi povestea o fostă prostituată că vreme de ani de zile, primind vizita sectantelor, care-i lăsau o ciocolată, ajunsese să iubească atât de mult semnul ăsta de dragoste, ciocolata, sau statul de vorbă cu ele, încât prefera să renunţe la un client, care-i dădea o taxă de zeci sau poate sute de dolari, pentru un cuvânt frumos, pentru o ciocolată, care nu valora poate nici măcar 20 de cenţi. Şi m-a impresionat mult lucrul acesta. Recunosc, m-a durut sufletul. Frate, cine-i al lui Hristos? Noi, care ne bucurăm de marile daruri de la Dumnezeu pe care le avem, sau sectanţii care zeci de ani au trecut prin cartierul acela, încercând să convertească o femeie? Şi m-a durut, sincer, să văd că prostituatele puteau fi scoase din vitrină. Şi poate Dumnezeu va rândui să ajungă acolo şi părinţi ortodocşi, sau o femeie, nebună pentru Hristos, dacă n-au şi ajuns. Este adevărat că lucrarea lui Dumnezeu este tainică, şi aşa cum pe Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos, când a vrut să-l vădească una dintre prostituate că, de fapt, nu păcătuieşte cu celelalte, ci le aduce la credinţa creştină,

Dumnezeu i-a stat împotrivă şi n-a lăsat-o să vorbeascăe.

Tot la rubrica prigoană contemporană intră prigoana suferită la serviciu, pe care o suferă părinţii voştri, unchii voştri, alte rude – tot creştini, prigoană care este cât se poate de dură. De ce? Pentru că în lumea în care creşteţi, lumea aceasta murdară, sunt şefi ce pretind angajatelor să trăiască cu ei, sunt sefe ce pretind acelaşi lucru angajaţilor lor, dacă nu şi angajatelor, şi se fac tot felul de compromisuri. Iar în momentul în care vrei să fii creştin, poţi să-ţi pierzi pâinea, poţi să pierzi banul pe care-l aduci acasă; şi pentru poate tine poate n ar fi aşa greu, dar pierzi banul pentru copilul care moare de foame.

Îmi spunea cineva despre o mărturisire jalnică făcută de un controlor, care spunea: „Ne culcăm cu femeile la capăt de linie, pentru că n-au bani de amendă şi le e teamă că, dacă vine amenda acasă, vor trebui să dea două sute de mii, patru sute de mii, să-i rupă de la gura copiilor”. Şi m-a durut sufletul să aflu, nici prin cap nu-mi trecea că sunt femei care, pentru o amendă RATB s-ar culca cu un controlor.

Şi cu toate astea, oamenii sunt slabi, oamenii cad, şi nu vreau să arăt pe absolut nimeni cu degetul. Nu ştiu eu ce e în mintea unor oameni care fac acest lucru, dar îmi dau seama că, pentru cei două sute de mii, Îl pierd pe Hristos. Şi cred lui Hristos că, dacă mama respectivă ar fi avut credinţă şi nu ar fi păcătuit cu controlorul, Dumnezeu i-ar fi trimis banii de amendă.

Să vă vorbesc mai mult despre televizor, ziare, cărţi? Cred că este de prisos, pentru că voi înşivă mergeţi pe stradă, vedeţi tarabele cu ziare, vedeţi că în România nu avem un ziar ortodox de mare tiraj, în timp ce Playboy şi Penthouse le vedem peste tot. Pe un coleg de-al meu, profesor de religie, l-au întrebat elevii: „Citiţi Playboy?” „Nu, nu citesc!” „A, înseamnă că citeşte Penthouse!” Adică, în mintea lor nu exista alternativă. Am auzit de o pereche, necăsătoriţi, într-o lună el cumpăra una din reviste şi prietena lui cealaltă, luna următoare le inversau, ca să fie la curent cu toate noile descoperiri în materie de sexualitate.

Este jalnic să vezi un film frumos şi, la jumătatea filmului, să vezi o

reclamă pasională, palpitantă pentru necredincioşi, dar pentru creştini o reclamă pasională spurcă mintea. Este jalnic să mergi pe stradă, tânăr fiind, şi să vezi într-o reclamă un bust cât se poate de ispititor şi să trebuiască să te uiţi în altă parte.

Dacă vom încerca să ne imaginăm că rezistăm să privim şi să stăm cuminţi, ne înşelăm amarnic. Învăţătura Sfinţilor Părinţi despre lupta cu patimile este cât se poate de clară. Şi dacă ne „îndulcim" cu o reclamă, cu cine ştie ce chestie, cu o copertă de revistă, chiar dacă nu păcătuim cu fapta, păcătuim cu gândul şi, încetul cu încetul, vom fi biruiţi de patimi.

Ce să mai vorbim despre muzică? Situaţia este tristă. Era un afis în Bucureşti cu „manelizarea României". Este trist faptul că românii ascultă câteva manele. Şi ce manele! În acelaşi timp este trist faptul că cei care dispreţuiesc manelele ascultă altă muzică pătimaşă.

Este trist faptul că, din păcate, avem din ce în ce mai puţină muzică pe care pot să o asculte tinerii. Există unii extrem de înduhovniciţi, care spun: „Ne ajunge Vasilikos, psaltica sârbă, athonită" etc.

Părintele Serafim Rose spunea următoarele: „Există o mare greşeală pe care o fac unii, creând o anumită tensiune între trupul, sufletul şi duhul lor. Duhovniceşte se împlinesc prin slujbe, dar trupului nu ştiu să-i dea o activitate care să-i împlinească". Trupul nu se împlineşte numai prin patimi. Sufletul nu se împlineşte numai prin muzică de proastă calitate, de exemplu, sau prin filme destrăbălate.

Părintele Serafim Rose spunea că în drumul către Hristos trebuie să învăţăm sufletul să devină sensibil. Şi spunea că există o mare greşeală pe care o fac unii convertiţi, care dobândesc „sindromul convertitului nebun" – aşa-l numea Părintele Serafim – care nu vor decât biserică, muzică religioasă, rugăciuni, vieţi de sfinţi şi atât. Şi spunea Părintele Serafim că mulţi dintre ei cad. Urcă, urcă, urcă cu paşi repezi, de nu-i prinde nici duhovnicul de picioare, şi, când mai au o treaptă de urcat, o iau în jos. Şi după aceea cad în cele mai înfricoşătoare şi groaznice patimi.

Noi nu trebuie să urcăm pe scara duhovnicească pentru o lună sau pentru trei luni sau pentru un an. Dacă ar trebui să fim duhovniceşti, vreme de o săptămână, cred că toţi am fi sfinţi. Numai că Hristos vrea să sporim duhovniceşte până la sfârşitul vieţii, pentru că dacă am căzut înainte de sfârşitul vieţii, am pierdut tot – dacă am căzut şi n-am apucat să ne pocăim.

De aceea, Părintele Serafim Rose recomanda să se asculte muzică clasică, el însuşi a mers la un concert Bach. Ba chiar i-a dus pe câţiva tineri convertiţi la Romeo şi Julieta. După conferinţă, cineva mi-a reproşat: „Cum ai putut să spui în conferinţă că Părintele Serafim i-a dus pe tinerii convertiţi la Romeo şi Julieta? Nu-ţi dai seama că e un impediment la canonizare dacă mai spui lucruri de genul ăsta? Adică e ca şi cum am spune: hai să cosmetizăm un sfânt, să-l facem în aşa fel încât să nu supere pe nimeni, îl băgăm în sinaxare aşa deformat şi nu va mai impresiona pe nimeni. Facem din el o păpuşică mică de plastic, îl băgăm în eprubetă, îl privim, îl admirăm, „e extraordinar…”, dar exemplul său nu ne foloseşte la nimic.

Spunea Părintele Serafim Rose că ucenicii cărora le recomanda să citească şi literatură laică, dar pe care, în acelaşi timp, îi ţinea de mână în urcuşul duhovnicesc, au rezistat până la capăt, în timp ce alţii, râvnitorii, au căzut, mai devreme sau mai târziu.

În viaţa Părintelui Serafim este relatată o întâmplare cu un mare avvă la care vine cineva, parcă era chiar avvă athonit, nu mai ţin minte exact: „Părinte, daţi-mi să citesc o carte de folos!”. Şi răspunsul a fost: „Citeşte David Copperfield!”. S-a dezumflat de tot ucenicul care întrebase. Se aştepta: Filocalia XI, XII, XV.

Şi, cu toate astea, citind David Copperfield, ucenicii au citit şi cărtile – unele dintre ele scrise sau traduse de Părintele Serafim, şi au rămas fii credincioşi ai Bisericii. Să nu fim prea rigizi.

În acelaşi timp, însă, un sfat de genul acesta le-ar conveni căldiceilor: „Uite, a zis şi avva să citim ce ne place, una, alta, că e tare plăcut şi oferă o imagine de ansamblu extraordinară…”. Deci, există riscul ca, dacă duhovnicul dă un astfel de sfat: „Frate, citeşte şi asta, învaţă şi asta”,

ucenicul să ia numai ce-i place, şi la biserică să ajungă după ce se termină spectacolul la teatru – care de fapt începe seara şi nu mai e timp să ajungă şi la biserică. Pentru că-şi făcea pregătire sufletească pentru operă şi nu putea să ajungă dimineaţă la slujba bisericească.

Cu moda, iarăsi, cred că puteţi vorbi singuri mai bine decât mine. Am vrut să văd şi eu într-o ofertă de la un magazin cum arată lenjeria tanga. Eram curios să văd care sunt dimensiunile, pentru că am vrut să ştiu, dacă tot se vorbeşte de lenjerie tanga, cum arată. Mi-am dat seama că, peste câţiva ani, fetele care acuma sunt învăţate să umble cu body-uri sau bustiere vor umbla cu sutiene din ce în ce mai mici, până când vor dispărea în cele din urmă.

Mă doare foarte tare sufletul, vă spun sincer, mai ales pentru copiii mei. O să vedeţi, când o să fiţi părinţi, că te doare foarte tare sufletul pentru ce-o să se întâmple cu copiii. Adică, dinainte să avem primul copil, mă gândeam: „O să am copii! În ce lume or să crească?”

Părintele Arsenie Papacioc spunea într-o înregistrare: „Da, să meargă tinerii la mare!” şi mă gândeam: să meargă, dar în alte părti, unde se mai poartă haine, pentru că, pe plaja românească, cred că ştiţi că sutienelor deja le-a trecut termenul de garanţie. În acelaşi timp, însă, înainte să intru în Sfântul Munte, am înotat puţin în mare şi m-am bucurat foarte mult să văd o plajă unde se stătea îmbrăcat civilizat. Câtă vreme există sutien, încă nu e rău de tot. Numai că, aşa cum am amintit, semnele rele se înmulţesc.

O să vorbesc puţin şi despre idolii contemporani. Hristos nu vrea să fim doar anti-sectanţi, anti-păgâni, anti-patimi, anti-homosexualitate, anti-avort, să fim anti, anti! Nu! Hristos vrea să fim ai Săi, să-L cunoaştem, să-L iubim, să-i iubim pe Sfinţii Părinţi, să-i iubim pe sfinţi, să iubim învăţătura Bisericii, să iubim slujbele Bisericii, să iubim rugăciunea, să fim vii. Dacă nu iubim toate astea, putem fi apologeti de nota zece, că nu ne-ajută la nimic!

După ce-a apărut cartea mea despre New Age, duhovnicul mi-a zis: „Nu mai scrii sectologie! Ai nevoie să mai respiri puţin Ortodoxia şi pe urmă să mai scrii împotriva altora”. Pentru că, dacă tot dărâmăm idolii,

până la urmă s-ar putea să nu rămână nimic în sufletul nostru şi să ne uscăm, să ne ofilim.

Despre iubirea de sine. Citind Părintele Iustin Popovici, care dădea cu barda în iubirea de sine şi în narcisismul contemporan, mi s-a părut că prea bate apa-n piuă. Zic: dom'le, da' chiar aşa, iubire de sine, iubire de sine, zdrang, zdrang, zdrang! Mi s-a părut puţin plictisitor. Zic în gândul meu: da' noi, ortodocşii, nu prea suntem iubitori de sine.

Ca, după aceea, să-mi dau seama: fraţilor, la noi, iubirea de sine e la ea acasă, că până şi-n modul nostru de a fi ortodocşi suntem iubitori de sine. Ne place să ne facem canonul, ne place să mergem la biserică, ne place că nu suntem ca ceilalţi, avem o mândrie foarte fină, care îl izgoneşte pe Hristos.

Este adevărat că trebuie să avem bucuria că suntem ai lui Hristos, să avem bucuria că mergem la biserică, să avem bucuria că Hristos ne întăreşte împotriva patimilor. Însă linia de demarcare este foarte fină. Şi egoismul duhovnicesc duce la făţărnicie, făţărnicie pe care iarăsi o putem găsi în bisericile noastre.

Nu mai lungesc vorba, pentru că despre iubirea de sine se poate vorbi mult, iar iubitorii de sine, cum sunt eu, nu pot vorbi despre această patimă aşa cum trebuie. Mi-a zis cineva – o educatoare: „Scrie o carte despre smerenie!"

Cât priveşte smerenia, i-am spus şi părintelui la spovedanie: „Părinte, eu smerenia în sufletul meu n-o aflu deloc, dar mândria o aflu fără mare efort!" Şi, deci, e nefiresc să vorbească despre smerenie unul care nu e smerit, e nefiresc să vorbească despre patima iubirii de sine un iubitor de sine; aşa că trec la ceva mai puţin dur, fără să mă pun deasupra unora sau altora: voi vorbi despre avere.

Este foarte plăcut să duci o ortodoxie comodă, să dai periodic bani la cerşetorii din fata bisericii, să dai pomelnice substanţiale la mănăstiri, să ai o siguranţă a banului, pe care creştinul obişnuit, creştinul care de-abia îşi ţine familia, creştinul care trăieşte în greutăţi materiale nu o are. Din rânduiala lui Dumnezeu, am trecut şi printr-o stare a

pumnului primit în gură de la sărăcie, şi într-o stare mai liniştită, cu spor „în cele de trebuinţă”. Le-am cunoscut pe-amândouă.

Mi-am dat seama că, într-adevăr, în sărăcie eşti tot timpul în mâna lui Hristos. Pentru că dacă, practic, nu ştii ce mănâncă sotia mâine – pentru că nu ai bani să cumperi de mâncare – şi sotia e însărcinată, te rogi cu disperare să vină banii până a doua zi. Şi s-a întâmplat să nu vină banii până a doua zi numai atunci când am refuzat să mă rog şi am zis: „Doamne, e datoria Ta să faci asta!”. Ajutorul dumnezeiesc a refuzat să vină numai când, datorită unei raportări greşite la Hristos, nu mi-am dat seama că trebuie să-l cer cu smerenie ajutorul.

Nu mai vorbesc despre situaţia personală, ci vorbesc despre faptul că, pe cât de aproape de Hristos sunt creştinii care o duc greu, de pe o zi pe alta, pe atât de departe de Hristos sunt unii creştini care au siguranţa banului, au cărutele lor, caii lor, ştiţi cum e. Cum zice în Psaltire: „Aceştia cu cărutele lore, iar noi, cu numele Domnului Dumnezeului nostru ne vom mări”. Altfel spus: aceştia cu mertanele lor, cu vilele lor, cu jeepurile lor etc., iar noi cu numele Domnului ne vom mări. Afirmaţie parţial completă. Pentru că nu numai cei cu mertane şi cu gipane au siguranţa banului. Există oameni de o condiţie materială medie, care totuşi, ştiind că au un salariu, au un venit precis, aproape exclud faptul că pot trece printr-o încercare materială. Sunt oameni care fac împrumuturi la bănci sau în alte părti, fiind convinşi că vor avea întotdeauna de unde să plătească. Cred că mulţi dintre ei vor ajunge să facă compromisuri, pentru că, la un moment dat, dintr-un motiv sau altul, când banul s-a împuţinat, eşti pus în situaţia de a face un compromis. Să ne ferească Dumnezeu de astfel de momente de cumpănă, dar, mai înainte de asta, ar fi bine să ne ferim noi înşine să ajungem în situaţia asta.

Despre sexualitate, iarăsi, nu-i nevoie să vă vorbesc prea mult. Despre – ramificaţii, acum, ale sexualităţii – despre homosexualitate n-ar fi de spus decât un lucru. În cartea sa Elemente de psihologie pastorală ortodoxă, Prea Sfinţitului Hrisostom de Etna, care este doctor în psihologie – am impresia că a predat la Princetowne sau la Oxford – spune aşa: „Fraţilor! Ştiţi cum stau lucrurile cu punctul de vedere al psihiatrilor în privinţa homosexualităţii? S-au adunat în America toţi

psihiatrii şi au ajuns la concluzia: „Homosexualitatea este boală!”. Asta au spus-o marea majoritate a psihiatrilor. În momentul în care organizaţiile de homosexuali au făcut presiuni asupra psihiatrilor, s-au adunat iarăsi psihiatrii, iarăsi au deliberat, s-au făcut presiuni chiar în timpul votului – ne atrage atenţia Prea Sfinţitul Hrisostom –, şi au decis: „Nu este boală!”. Adică eu, arătând o carte, spun astăzi: „Aceasta este o carte”. Mâine vine cineva şi-mi dă cu ceva în cap şi mă determină să spun: „Nu, de fapt este un portmoneu”. Înţelegeţi? lucrurile stau extrem de delicat. Campaniile prohomosexualitate, bine plătite, bine finanţate, bine organizate, sunt una din mâinile Antihristului. Trebuie să ne dăm seama că legalizarea păcatului, înlocuirea virtuţii cu păcatul şi considerarea păcatului ca ceva firesc este o treaptă de pe care oamenii vor deveni ca animalele şi-l vor chema pe Antihrist.

La capitolul anticoncepţionale as face o singură precizare, nu mai multe, ca să nu devin plictisitor. Există unii creştini care, cu binecuvântarea – nu ştiu cât de serioasă – a duhovnicilor lor, folosesc mijloace anticoncepţionale. De ce? „Ne lasă duhovnicul, că a zis să nu ajungem la avort!” Părintele e împotriva avortului şi la asta se rezumă poziţia sa creştină.

M-a şocat, pur şi simplu, afirmaţia unui medic care a zis: „Marea majoritate a mijloacelor anticoncepţionale sunt, de fapt, abortive”. Adică, unii doctori spun că femeia care are sterilet nu rămâne însărcinată. „Fals!” Mi-a explicat doctorul respectiv: „Femeia care are sterilet rămâne însărcinată. Trece spermatozoidul până la ovul, se formează embrionul, dar n-are loc să se dezvolte”. Deci femeile care au sterilet fac avorturi poate şi lună de lună. Ia să le spună cineva asta, ce-ar mai sări creştinele noastre!…

Sau: pilulele anticoncepţionale. Nu vorbim de cele post-contact, unde este clar că pilula se ia post-contact, contactul sexual a avut loc, embrionul există şi este ucis de pilulă. Dar mare parte dintre pilulele contraceptive fac exact acelaşi lucru: creează un mediu toxic care ucide embrionul imediat după ce se formează, dacă n-a reuşit să ucidă mai întâi spermatozoidul. Acum nu intrăm în detalii legate de sexualitate, ci doar atrag atenţia asupra faptului că o parte dintre femeile creştine avortează, lunar sau chiar mai des, cu conştiinţa împăcată că n-ar fi

ucis copilul din pântecele lor.

Câte ceva despre masturbare. Preasfinţitul Hrisostom de Etna spune că în America există preoţi care consideră masturbarea ceva firesc, ceva normal. Şi dacă preoţii înşişi au aceste viziuni liberale, credincioşii vor spori cu râvnă pe calea acestei practici. De ce? Aşa i-a învăţat părintele că trebuie să se elibereze tânărul de tensiuni, de ce să ajungă la probleme psihice din pricina înfrânării? Este dureros să vedem o campanie destul de intensă promasturbare, prosex oral, pro –, pro –, pro… perversiuni, şi să nu auzim un glas potrivnic, cel puţin la fel de puternic, al Bisericii.

Prea Sfinţitul Hrisostom pomeneşte de un tânăr care se masturba de la 1 se ani şi, de ruşine, nu a mărturisit asta la spovedanie. Peste o lună, s-a bătut cu fratele lui în cameră; fratele lui, foarte voinic, a căzut peste el şi tânărul a murit. În această stare şi-a observat trupul, i-a văzut pe fratele său şi pe mama sa, şi şi-a văzut sufletul, însoţit de îngerul păzitor, cum s-a ridicat deasupra casei, deasupra oraşului, ajungând în ceruri. Şi acolo, după un tunel lung şi întunecat, la capătul căruia se afla o lumină, a văzut-o pe Maica Domnului, care l-a întrebat pe înger de ce se află tânărul acolo. Şi după ce a aflat amănuntele, Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu s-a întors spre el şi i-a spus: „Mama ta s-a rugat fierbinte să i te dau înapoi, iar Fiul meu a acceptat să-i îndeplinească dorinţa”. Băiatul, copleşit de frumuseţea raiului, a implorat-o să îl lase acolo, dar Maica Domnului i-a răspuns: „Nu, de dragul mamei tale, trebuie să te întorci. Dar ia aminte la ce-ţi spun: trebuie să ti mărturiseşti păcatul pe care l-ai comis acum o lună. Acesta este un păcat înfricoşător, iar dacă nu-l vei mărturisi unui preot, iată ce te aşteaptă!” Şi Sfântul Arhanghel Mihail i-a arătat tânărului prăpastia ce ducea spre chinurile iadului. Tânărul s-a întors la viaţă, în cele din urmă. Voia să rămână în rai! N avea conştiinţa că ceea ce-a făcut era dramatic.

Unii fac anumite păcate pe care le consideră acceptabile. Masturbarea e unul dintre acestea. Am citit, nu mai ţin minte exact, dar după unele statistici peste 70% dintre femei se masturbează, şi parcă la bărbaţi procentul este mai mare; bănuiesc că sondajele respective fuseseră făcute asupra femeilor necrestine şi asupra bărbaţilor necrestini;

pentru că fiecare creştin ar trebui să se lupte cu această patimă, sau, oricum, dacă ar fi fost şi creştini între cei care se masturbau şi au răspuns afirmativ când s-a făcut sondajul, numărul lor era mic. Cu toate acestea, aflăm că acest păcat e făcut pe scară largă. Există oare vreo legătură între masturbare şi venirea lui Antihrist? Vorbeam cu cineva şi am fost întrebat dacă există vreo legătură. Zic: „Este foarte simplu: ce vor oamenii? Democraţie, voinţa poporului, ăştia o să ne conducă, ăştia o să hotărască pentru toţi. E culmea, oamenii ăştia, dintr-o sută, şaptezeci se masturbează, şi din această sută o să se aleagă cei care or să dea hotărâri pentru toţi. Or să dea şi pentru creştini". Deci, repet: statistica arată peste 70%, dar poate că esantioanele nu erau luate obiectiv. Deci, mi se pare trist şi dureros că ne conduc şi ne vor conduce oameni care trăiesc în patimi, oameni care afirmă că ne vor binele, dar binele pe care-l doresc ei va fi diferit de binele pe care-l înţelegem noi. Şi oamenii aceştia, învăţaţi cu patimi, între care masturbarea e unul din cele mai mici, poate, pe care le fac, nu vor avea cum să ia hotărâri care să ne fie nouă, cu adevărat, de folos. Repet până vă plictisiţi, vedeţi cazul cu Sfântul Munte Athos. Cu Serbia, nu mai zic. Prigoana anticreştină, pornită din Occident de iubitorii de democraţie, a atins culmea prin distrugerea atâtor mănăstiri, biserici şi catedrale.

Ce e de făcut? Mai întâi de toate, recunosc că am pus şi eu altora întrebarea asta, şi o s-o mai pun, de multe ori, până la sfârşitul vieţii, pentru că niciodată n-o să ştiu tot ce-i de făcut. Aşa că răspund puţin din ceea ce ştiu – mai mult, să dea Dumnezeu să aflaţi de la părinţi, duhovnici, din cărţi ale cuvioşilor etc.

Îndrăznesc să vă recomand o carte apărută la Editura Bunavestire din Galaţi – Ne vorbeşte Părintele Serafim Rose, care este o carte extraordinară; dacă sunteţi studenţi teologi, nu ştiu vreo carte mai de folos care să vă ajute să rezistaţi haosului de zi cu zi. Sunt scrisorile pe care le-a trimis părintele Serafim unui catolic convertit la ortodoxie, care a ajuns unul din cei mai cunoscuţi preoţi misionari din America, preot care, rămânând văduv, s-a călugărit de ceva vreme, părintele Alexie Young. Sfaturile pe care le dă avva Serafim, hrănindu-l pe părintele Alexie, vă vor ajuta şi pe voi, ca slujitori ai lui Hristos.

A fost întrebat părintele Porfirie odată: „Cum o să rezistăm când o să vină sfârşitul?”. Şi părintele Porfirie a dat un răspuns simplu, la obiect, vă rog să îl ţineţi minte: „Dacă ne vom spovedi, vom rezista”. M-a bucurat cuvântul acesta, mi-a mers aşa, la inimă… Eu simt folosul spovedaniei, părintele meu mă spovedeste aproape săptămânal, dacă are timp, dacă nu, la două săptămâni, dar în general mă spovedesc săptămânal. Mă spovedeam înainte la un părinte schimnic, din Moldova, dar, ajungând greu acolo, părintele mi-a zis: „Caută-ţi un duhovnic în Bucureşti”. Nu credeam c-o să găsesc repede, că e mare lipsă de povăţuitori iscusiti, dar Dumnezeu a rânduit să găsesc. Şi când a venit părintele schimonah în Bucureşti, s-a dus să vadă: mă lasă pe mâini bune? Mă lasă! Şi constat că folosul spovedaniei dese este extraordinar. Nu am cu ce să-l compar. Deci, dacă ne vom spovedi, vom rezista.

Căzuse un anumit preot într-un păcat, şi l-am întrebat pe părintele meu: „Totuşi, cum de-a putut să cadă părintele acesta aşa?” Deci, nu-l judecam, ci, pur şi simplu, voiam să-i găsesc circumstanţe atenuante. Şi părintele mi-a zis: „Ştii de ce cad unii dintre slujitorii altarului? Pentru că nu se spovedesc decât foarte rar”. Dacă până şi unii dintre clerici vor fi biruiţi, în cele din urmă, la venirea lui Antihrist, mai ales pentru că nu au înţeles folosul spovedaniei, care să-i ajute, să-i înnoiască duhovniceşte, cu atât mai mult or să cadă cei care n-au fost învăţaţi să se spovedească, şi merg la fabrica de spovedanii de Paşti şi de Crăciun; acolo e coadă de cel puţin o sută de oameni, spovedania durează două minute, că dacă-ai spovedit mai mult de câteva minute, deja încep să murmure cei care s-au plictisit, aşteptând la rând. Şi tu, cu sufletul curăţit după spovedania de două minute, iei poate dezlegare, te împărtăşeşti şi eşti foarte mândru că te-ai unit cu Hristos, după care, la prima luptă cu vrăjmasul, cazi. Deci, dacă ne vom spovedi des – şi cei care primesc dezlegarea, se împărtăşesc – şi ne vom împărtăşi, vom rezista.

Trebuie să înţelegem că nu există altă şansă de supravieţuire decât calea nevoinţei, calea sfinţeniei.

Astăzi, când cineva se găseşte să vorbească despre sfinţenie, pare destul de ciudat. Avem o deformaţie profesională, ne apasă cuvântul

ăsta, ne doare, ne mănâncă, nu ne place cuvântul „sfinţenie”. Vrem să vorbim aşa, despre lucruri frumoase, dar pe cel care ne vorbeşte despre sfinţenie îl considerăm puţin ciudat, puţin anormal. Şi de fapt nu înţelegem că Ortodoxia fără sfinţenie nu este Ortodoxie. În măsura în care creştinul duce lupta cea bună, se spovedeste şi se împărtăşeşte, este sfânt. Precum ştiţi, în perioada de început a Bisericii, creştinii erau numiţi sfinţi: „Sfintele, sfinţilor…”, zice preotul la Liturghie, adică Sfintele Taine se dau celor care duc lupta cea bună.

Ar trebui să ne dăm seama de marea responsabilitate pe care o avem fată de cei de aproape ai noştri. În momentul în care ne-am dat seama de gravitatea războiului pe care-l duce vrăjmasul pentru a distruge sufletele oamenilor, trebuie să ne apese, trebuie să ne doară pentru cei de lângă noi care nu sunt în biserică sau care sunt în biserică numai cu un picior.

Sunteţi mulţi dintre voi studenţi teologi şi trebuie să vă luaţi foarte în serios nu numai chemarea de a studia teologia, ci mai ales chemarea de a fi creştini. Trebuie să ne doară pentru cei de lângă noi. Pe unul în plus dacă-l mişcăm, şi contează foarte mult. M-au încurajat foarte mult scrisorile cititorilor pe care i-am ajutat prin cărtile mele. E greu să scrii, pentru că trebuie să trăieşti ceea ce scrii şi, dacă scrii fără să trăieşti, ajungi în fundătură… Trec uneori prin momente de apăsare, în care mă întreb: „Oare e bine ce fac, oare nu-i mai bine să joc ping-pong?” sau „De ce să mă bag unde nu-mi fierbe oala…”. Am primit un mesaj de la o cititoare: „L-am văzut la televizor pe Krishnamurti – unul dintre marii guru –, şi voiam să mă duc la librărie să îi cumpăr cărtile, eram interesată de învăţătura lui. Înainte de-a apuca să mă duc la librărie, am dat de Jurnalul convertirii, şi nu mi-a mai trebuit Krishnamurti, şi acum am devenit credincioasă etc., etc.”

M-a bucurat foarte mult scrisoarea respectivă, mi-a dat aripi şi mi-a confirmat faptul că a meritat să apară acest Jurnal al convertirii care, precum ştiţi, e cea mai cunoscută carte a mea. Când a văzut lumina tiparului, eu eram cu inima foarte strânsă: „Oare nu se vor vătăma vreunii?”. Însă, m-am gândit şi că s-ar putea vătăma numai cei care sunt foarte sporiti duhovniceşte – şi ei pot sări peste pasajele vătămătoare. Pentru că nu se pot vătăma decât cei care sunt sporiti

duhovnicește. Cei neduhovnicești nu se vor vătăma de la o asemenea carte, pentru că trăiesc într-o lume mai viciată decât cea descrisă în prima parte a Jurnalului. Însă mă frământam foarte tare: „Dacă nu-i bine? Dacă am greșit că l-am scris?”. La un moment dat, voiam să-l ard. Dar duhovnicul nu m-a lăsat. Și, până la urmă unii, câțiva, s-au apropiat de biserică și datorită Jurnalului.

Nu vreau să mă dau exemplu, ci spun doar atât: că dacă m-aș fi gândit numai la faptul că o să-mi fie greu să le răspund copiilor mei, când or să crească și or să citească ce-a făcut tăticul lor când era la 16 – 18 ani, nu as mai fi tipărit Jurnalul. O să-mi fie greu să vorbesc cu copiii mei, poate, dar mi-am dat seama că merită să tipăresc această carte, fiind o cale de a întinde o mână aproapelui care stă departe de Hristos.

Trebuie să ne punem sufletul pe un fir de ață, să riscăm, să ne dorim din tot sufletul să-i câștigăm. Și eram așa, puțin, iarăsi cu inima strânsă, zicându-mi: „Oare nu cumva sunt în rătăcire, că-mi doresc atât de mult să-mi ajut aproapele?”. Mă gândeam că oi fi fost prins de cine știe ce duh sectar misionaro-fanatic.

Am găsit însă un cuvânt al Sfântului Teodor Studitul, care spunea așa: „Cine iubește mântuirea aproapelui mai mult decât propria sa mântuire – firește, fără să neglijeze lupta pentru propria mântuire –, e pe drumul cel bun”. Iarăsi l-am întrebat pe părintele meu: „Părinte, nu cumva greșesc pentru că îmi doresc atât de mult să-i ajut pe alții?” Și mi-a zis: „Nu, frate! Dar fă-o până la capăt”.

Știți de ce îmi doresc asta? Pentru că multă vreme, atunci când eram yoghin, nimeni n-a venit să-mi întindă mâna și să mă atragă spre Biserică. Nimeni, niciun preot. Când se întâlneau preoții cu fostul meu maestru, Bivolaru, niciunul nu era în stare să prezinte învățătura Bisericii atât de clar încât yoghinii să-și dea seama că fantoma de credință creștină, care li se dădea cu lingurita la cursurile de yoga, n-avea prea multe în comun cu învățătura Sfinților Părinți și cu învățătura Bisericii Ortodoxe. Devenind ortodox, și dându-mi seama că sunt mulți în rătăcire, m-a apăsat faptul că ei au rămas acolo în timp ce eu am venit aici.

Oricum, îmi dau seama că nu sunt singurele probleme din lume yoghinii care se închină la zeiţa morţii sau O.Z.N.-iştii care aşteaptă să vină nava şi să-i salveze. Probleme au toţi care stau departe de cunoaşterea lui Hristos.

Ştiţi de ce am răspuns invitaţiei voastre de a vă vorbi? Am zis: măcar aşa, puţin, să mişc pe vreunul dintre voi ca să facă un pas spre aproapele lui. Am ţinut conferinţa despre înainte-mergătorii lui Antihrist, ca să vă daţi seama de gravitatea vremurilor pe care le trăim dar mai ales ca să întindeţi o mână celor de lângă voi. Pentru că au nevoie de mâna voastră. Să fim foarte conştienţi de responsabilitatea pe care o avem. Toţi cei care ne spovedim, ne împărtăşim, suntem ai lui Hristos, fraţilor. Asta trebuie să fie o bucurie pentru noi, pentru că nu sunt vorbe goale.

Chiar dacă ne dăm seama de neputinţele noastre, suntem atât de puternici… M-a întrebat cineva: „Cum ai tu curajul să scrii atât de mult?” Zic: „Am curaj, pentru că eu n-aş putea să fac nimic prin propriile mele puteri şi tocmai, cu cât sunt mai slab, cu atât mă bucur, că dacă va ieşi ceva, o să iasă pentru că a rânduit Hristos”. Adică asta este, aici este puterea noastră, că nu suntem tari, că de fapt suntem tari prin Hristos. Dacă am fi tari doar prin noi înşine, am ţine cu dinţii de tăria noastră, dar aşa, ştim că Hristos ne dă viaţa; astea nu sunt vorbe goale, şi nu vi le spun ca pe ceva ce am citit şi eu prin alte cărţi, ci vi le zic pentru că aşa mi-a rânduit Dumnezeu să cunosc Ortodoxia şi-mi doresc să o cunoască şi alţii.

As vorbi puţin şi despre comoditate. Părintele Serafim Rose atrăgea atenţia asupra faptului că Ortodoxia a fost, este şi va rămâne pătimitoare. Noi, dacă suntem ai lui Hristos, suntem prigoniţi de lumea aceasta pentru El. Şi în momentul în care căutăm o Ortodoxie care face pace cu această lume, nu mai suntem ai lui Hristos. Precum vedem, se propovăduieşte prin diferite mijloace Ortodoxia care nu zgârie deloc.

Părintele Iustin Popovici, de exemplu, este foarte puţin iubit. De ce? Pentru că a fost o fire polemică, a dat cu barda acolo unde a considerat că există îndepărtări de la învăţătura lui Hristos. Părintele Iustin Popovici a fost exilat, după cum se ştie, la Mănăstirea Celie. De ce? Nu

se dorește o Ortodoxie incomodă. „Să căutăm o Ortodoxie care poate fi iubită de toată lumea, despre care pot vorbi intelectualii care dau interviuri și, când se duc acasă, fac păcate împotriva firii, poate fi trăită de oameni pentru că se împacă foarte bine cu viața de zi cu zi”. Oamenii caută o credință convenabilă. Își imaginează că, dacă au descoperit credința creștină, Dumnezeu, în marea Sa milă, trebuie să le ia crucea. Or, Părintele Serafim Rose spune tocmai asta: că Ortodoxia fără cruce nu este Ortodoxie.

Despre rugăciune, să vorbesc în două cuvinte nu se cuvine. Dar, totuși, voi spune: un cuvinţel. Unul doar. Dacă încercăm să transformăm rugăciunea într-o mantră, așa cum fac yoghinii, care tot repetă anumite cuvinte în japa yoga, gândindu-se că vor ajunge la iluminare, ne-am păcălit. Mi se pare uneori, atunci când îmi fac canonul, sau la acatist, că vreau să fug de Maica Domnului sau de sfântul la care mă rog. Și zic: „Aoleu, ce bine-ar fi să nu știe că eu îi zic acatistul, că dacă ar afla că eu mă rog în halul ăsta, s-ar supăra”. Eu spun acatistul și mă gândesc la cutare, la cutare sau la cutare, îmi zic: „Hai să-mi fac norma de rugăciune și gata!” Și chiar mi-e puțin rușine, și când îmi dau seama că mi-a zburat mintea îmi zic: „Ia-o înapoi! Unde ți-aduci aminte că te-ai rugat așa, ultima oară? Un icos mai în spate, două icoase, uite, de aici!”. Și iar citesc icosul. Și mi se întâmplă uneori să stau mult la acatist și s-o tot iau de la început, când nu mă biruie lenea…

Despre liniște… Trăim cu viteză maximă într-o societate apostată, trăim în plină hăituială… După ce o să vă căsătoriți și-o să aveți familie, o să vedeți câtă alergătură e. Vrăjmasul vrea să nu avem liniște. Vrea să intrăm în aceeași viteză de mișcare cu lumea asta. Și Hristos vrea exact reversul.

Sunt momente în care mă las prins de duhul acesta și sunt mânios, agitat, supărat. Dar sunt și momente în care mă rog și zic: „Doamne, ajută-mă să stau împotriva acestui curent”.

Eu am ținut această conferință fără să ajung la măsura liniștirii, dar totuși cred lui Hristos că mă va ajuta să ajung la liniște, mă rog să mă ajute să-mi cadă dintii de lapte, să crească ceilalți, și să cunosc liniștea, dându-mi seama că, pe măsură ce lumea se mișcă și mai repede,

mişcarea asta a lumii trebuie să mă ajute pe mine să pun frână. Văd ceva smintitor pe stradă sau în cine ştie ce reclamă, zic: „Doamne, mintea mea nu trebuie să se întineze, ajută-mă!”. Văd o sminteală, mintea mea trebuie să se păzească. Aud ceva smintitor, mintea mea trebuie să se păzească. Cu cât satana bagă „ghimpii” lui, cu atât noi trebuie să ne curăţăm.

Am scris Cartea Nunţii îndurerat de faptul că din ce în ce mai multe familii se destramă. De ce se destramă? În primul rând, pentru că tinerii nu ştiu cum să-şi întemeieze o familie. Fetele, de obicei, se îndrăgostesc de tineri fără credinţă în Dumnezeu, crezând că îi vor schimba. Dar de cele mai multe ori soţul necredincios o schimbă pe sotia credincioasă, cu forţa sau cu binişorul. Sau femeia necredincioasă îl schimbă pe soţul credincios.

Gândiţi-vă foarte serios că, dacă vă căsătoriţi cu cineva, cu cineva-ul acela trebuie să rămâneţi de mână până la moarte, şi chiar după aceea. Adică, problema este foarte serioasă. Dacă nu vă gândiţi ca, întâi de toate, familia voastră să fie creştină, mai devreme sau mai târziu se va alege praful de ea; iar dacă nu se alege praful, ajungându-se la divorţ, se va ajunge la o convieţuire stearpă, sterilă, care e jalnică. Şi veţi înţelege cuvântul unui filosofie care a zis: „Aproapele meu e iadul”.

Vă voi reproduce un scurt cuvânt al părintelui Iustin Popovici, care vă va arăta care este duhul de rezistentă în faţa înainte-mergătorilor Antihristului. Precum ştiţi, părintele Iustin a fost prigonit de către comunişti. Vorbind despre Hristos, părintele spunea aşa: „Vom sta lângă El, cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul, cu toată puterea noastră, şi aceasta cu preţul oricăror pedepse, cu moartea îndreptată asupra noastră de către toţi luptătorii contra lui Hristos din întreaga lume”.

Mi-ar plăcea să citiţi cât mai mult din învăţătura părintelui Iustin, care a rezistat în prigoana comunistă ca un martir. Mi-aş dori să vă daţi seama că, dacă nu vom cunoaşte martirii ultimei prigoane, degeaba vom citi din Vieţile Sfinţilor, pentru că va însemna că, de fapt, stăm departe de adevăratul duh mucenicesc al Bisericii lui Hristos.

Trebuie să-i cunoaştem pe sfinţii închisorilor de la noi, din Rusia şi din alte părti ale lumii. Trebuie să-i cunoaştem pe părinţii care, după ce au făcut închisoare, binecuvântează şi acum pământul prin prezenta lor. Cât mai sunt în viaţă trebuie să ne apropiem de ei, trebuie să ne însufleţim din viaţa lor.

Când a fost hirotonit Părintele Serafim Rose, duhovnicule lui, Vlădica Nectarie s-a rugat din tot sufletul şi a zis: „Vreau să-l hirotonesc şi să mor", adică să-i transmită lui tot ce avea, tot, tot, tot, toată harisma, toată puterea duhovnicească. A vrut să-i transmită tot, tot, tot şi să moară. Adică avea conştiinţa clară a transmiterii duhului mărturisirii credinţei lui Hristos. Şi noi ar trebui să mergem la părinţii care au stat în închisori şi să ne umplem de viaţă de la ei.

Trebuie să ne dăm seama că Biserica lui Hristos n-a zămislit sfinţi doar până acum 10 sau 20 de ani, trebuie să ne dăm seama că nu s-a ofilit sfinţenia în Biserica Ortodoxă, că dacă am avut sfinţi precum Nectarie din Eghina la începutul secolului trecut, precum Sfântul Ioan Maximovici, la mijlocul secolului trecut, aceşti sfinţi au lăsat urmaşi.

Să-l iubim pe părintele Filothei Zervakos, care a fost ucenicul Sfântului Nectarie din Eghina. Să-l iubim pe părintele Serafim Rose, care a fost urmaşul Sfântului Ioan Maximovici. Să-l iubim pe părintele Sofronie Saharov, care a fost ucenicul Sfântului Siluan Athonitul. Să-i iubim pe aceşti urmaşi, ucenici ai sfinţilor. Poate că, mai devreme ori mai târziu, ei vor fi canonizaţi.

Chiar patriarhul ecumenic, fiind în vizită la Suroti, unde se află moaştele cuviosului Paisie Aghioritul, a spus: „Din generaţia de bătrâni (adică, Iacov Tsalikis, Porfirie, Filothei Zervakos – fată de care există anumite reţineri, pentru că a polemizat cu Patriarhul ecumenic din vremea sa din cauza deschiderii ecumeniste a acestuia), primul va fi canonizat părintele Paisie". Aşa a spus patriarhul, deci până la urmă o parte din marii bătrâni vor ajunge în sinaxare. Să-i iubim pe aceşti părinţi, să-i iubim şi pe părinţii de la noi.

Vă spun, nu cu mândrie, că seara, la rugăciunea, când pomenim şi viii şi morţii noştri, după cunoscuţi, începem pomelnicul, aşa: părintele

Arseni (cel din Rusia), părintele Elefterie (de la Dervent), părintele Benedict (Ghius), părintele Ivan (Kulîghin – duhovnicul Rugului Aprins), părintele Dumitru (Stăniloae), Maria preoteasa, părintele Dimitrie (Bejan), părintele Cleopa, părintele Paisie, părintele Antim (Găină), părintele Vichentie (Mălău), părintele Nicodim (Mândită), mitropolitul Irineu (Mihălcescu), după ce mai pomenim câţiva dintre ai noştri, trecem la greci: Filothei (Zervakos), Porfirie, Paisie, Iacov, Epifanie, şi apoi la alţii: Serafim Rose, Sofronie, Iustin, şi apoi Preasfinţitul Averchie, Preasfinţitul Vasile Krivochein, etc.

Şi pomenindu-i seară de seară, deseori, vă spun că m-a ajutat Dumnezeu să mă apropii de ei cu foarte multă dragoste şi, în cele din urmă, ca editor, am văzut că Dumnezeu a rânduit să tipăresc o parte din traducerile cărtile lor. Adică vă dau chiar câteva exemple precise: am reuşit să tipăresc scrieri ale părinţilor Iustin Popovici, Filothei Zervakos – Testament duhovnicesc, am tipărit Părintele Serafim Rose, Ne vorbeşte Părintele Serafim Rose, avem în lucru Ne vorbeşte Părintele Porfirie, e terminat de tradus Ne vorbeşte Părintele Sofronie Saharov. Prin faptul că ne vin astfel de cărţi la editură, am văzut un răspuns al părinţilor pe care îi pomenesc. Şi fiecăruia dintre cei care îi iubeşte pe aceşti părinţi, care acum se află înaintea tronului lui Dumnezeu, aceştia îi răspund într-un anumit mod. Pe cei care vor să le urmeze învăţăturile o să îi ajute într-un chip minunat. Nu ştiţi acum cum o să vă ajute. Dar ei sunt părinţi bine plăcuţi înaintea lui Dumnezeu şi, dacă vă legaţi sufleteşte de ei şi-i pomeniţi, se produce o legătură mistică între voi şi ei.

Un părinte, ieroschimonahul Mihail de la Valaam spune că, atunci când o să murim, o să ne întâlnim – dacă ne mântuim – cu toţi cei pe care i-am iubit, cu toţi cei pe care i-am cunoscut şi s-au mântuit, cu toţi sfinţii la care ne-am rugat şi cu toţi cei pentru care ne-am rugat. Un exemplu grăitor: când a murit părintele Nicodim Mândită, care-i cam luat peste picior de către teologi înalţi, care nu ţin cont de viaţa de sfinţenie pe care a dus-o, i s-au arătat doi dintre ucenicii săi, care trecuseră la Domnul înaintea sa. Veniseră să-i ia sufletul. Şi o sfântă s-a arătat, nu mai ştiu caree, parcă Sfânta Filofteia de la Curtea de Argeş, sau Sfânta Paraschiva.

Deci, fraţilor, dacă îi iubim şi ne ţinem cu dinţii de calea asta, Hristos n-o să ne lase.

Îmi cer iertare pentru puţinătatea informaţiilor pe care vi le-am prezentat. Problema este foarte amplă. Am preferat să vă împărtăşesc aceste puţine cuvinte, nădăjduind că voi veţi căuta să aflaţi cât mai multe despre acest subiect.

Închei cuvântul meu povestindu-vă sau aducându-vă aminte o secventă din filmul Inimă neînfricată (Brave Heart) despre eroul Scoţiei, William Wallace. Cred că şi părintele Serafim ar fi recomandat ucenicilor săi să vadă acest film istoric. Pe câmpul de luptă, în faţa duşmanului foarte puternic, în faţa invadatorului englez, William Wallace, un fel de Mihai Viteazul al scoţienilor, întreabă: „You wanna fight?" – „Vreţi să luptaţi?", şi scoţienii răspund: „No, no…". Le era frică să se bată cu englezii, aşa cum şi nouă ne frică uneori să ducem războiul duhovnicesc. Şi, încercând să îi convingă pe oameni să lupte pentru a scăpa de asupritori, Wallace continuă: „OK, fight, and you may die, run, and you may live, at least of while, and die în your beds, many years from now, when you want to tray all the days, from this day to that day, for one chance, just one chance, to come back here and tell our enemy that they can take our lives, but they can never take our freedom!". Şi traduc, pentru că poate aici o fi cineva care nu ştie engleză: „Bine, bine, luptaţi şi poate veţi muri, sau fugiţi şi poate veţi rămâne în viaţă. Şi-o să muriţi acasă, în paturile voastre, mulţi ani de-aici înainte, când aţi da orice ca să schimbaţi toate zilele, de-acum până atunci, pentru o singură şansă, doar o singură şansă, să vă întoarceţi aici, pe câmpul de luptă, şi să spuneţi duşmanilor că ne pot lua vieţile, dar niciodată nu ne vor putea lua libertatea!"

Să ne ajute bunul Dumnezeu să înţelegem că, într-adevăr, în războiul duhovnicesc ne putem pierde vieţile, dar nu trebuie să pierdem libertatea pe care o avem în Hristos! Să ne întărească Dumnezeu pe calea mântuirii. Amin!

Danion Vasile

Despre Demonia albă – din apoftegmele Sfântului Nicolae al Ohridei despre Europa şi rudele acesteia – I. Cuvinte care ne lovesc

„Dacă istoria ultimelor trei veacuri – al XVIII-lea, al XIX-lea şi al XX-lea – ar putea fi numită cu un singur nume care să i se potrivească desăvârşit, atunci nu ar fi un alt nume mai bun decât cel de „protocolul judecătii dintre Europa şi Hristos”: fiindcă în ultimele trei sute de ani nu s-a întâmplat nimic în Europa care să nu aibă atingere cu Hristos-Dumnezeu. În judecata aceasta între Hristos şi Europa, în realitate, se întâmplau următoarele:

Hristos spune Europei că este botezată întru numele Lui şi că trebuie să rămână credincioasă Lui şi Evangheliei Lui. La aceasta, Europa învinuită răspunde:

— Toate religiile sunt egale. Ne-au spus-o enciclopediştii francezi. Şi nimeni nu poate fi silit să creadă un lucru sau altul.

Europa îngăduie toate religiile ca superstiţii populare, de dragul intereselor sale imperialiste, dar ea însăşi nu urmează nicio religie. Când îşi va împlini scopurile sale politice, atunci îşi va încheia repede socotelile cu aceste credinţe deşarte populare.

Hristos întreabă cu durere:

— Cum puteţi voi, oamenii, să trăiţi numai cu interesele voastre imperialiste, materialiste, adică numai cu pofta animalică pentru hrană trupească? Eu am vrut să vă fac dumnezei şi fii ai lui Dumnezeu, iar voi fugiţi şi urmăriţi să vă faceţi deopotrivă cu animalele de sub jug.

La aceasta, Europa răspunde:

— Eşti depăşit. În locul Evangheliei Tale, noi am descoperit zoologia şi biologia. Acum cunoaştem că nu suntem urmaşii Tăi şi ai Tatălui Tău ceresc, ci ai urangutanului şi gorilei, ai maimuţei. Noi acum ne desăvârşim ca să ajungem dumnezei, fiindcă nu recunoaştem alţi dumnezei afară de noi înşine.

Hristos grăieşte:

— Voi sunteţi mai tari de cerbice decât vechii iudei. Eu v-am ridicat din întunericul barbariei la lumina cerească şi voi mergeţi din nou înapoi în întuneric, ca orbul în noroi. Eu Mi-am vărsat sângele pentru voi. Eu v-am arătat dragostea Mea, atunci când toţi îngerii îşi întorceau capetele, neputând suferi putoarea iadului vostru. Atunci, deci, când eraţi întuneric şi împuţiciune, am fost singurul care am stat să vă curăţesc şi să vă luminez. Să nu fiţi, deci, acum necredincioşi, căci vă veţi întoarce din nou în întunericul acela nesuferit şi în împuţiciune.

Europa, zâmbind subţire, strigă:

— Fugi de la noi. Nu te recunoaştem. Noi urmăm filosofia elină şi civilizaţia romană. Vrem libertate. Noi avem Universităţi. Ştiinţa este steaua noastră călăuzitoare. Emblema noastră este: libertate, fraternitate, egalitate. Raţiunea noastră este dumnezeul dumnezeilor. Tu eşti un asiatic. Noi te tăgăduim. Eşti numai un basm vechi al bunicilor noştri.

La care, Hristos, cu lacrimi în ochi:

— Iată, Eu plec, dar voi veţi vedea. Aţi lăsat calea lui Dumnezeu şi aţi plecat pe calea lui Satan. Binecuvântarea şi fericirea s-au luat de la voi. În mâna Mea se află viaţa voastră şi moartea voastră, fiindcă M-am dat pe Mine însumi la răstignire pentru voi. Cu toate astea, nu Eu vă voi pedepsi, ci păcatele voastre şi căderea voastră de la Mine, Mântuitorul vostru. Eu am arătat dragostea Părintelui Meu către toţi oamenii şi am vrut să vă mântuiesc pe toţi prin dragoste.

La care Europa:

— Care dragoste? Ură sănătoasă şi bărbătească împotriva tuturor celor ce nu sunt de acord cu noi, acesta e programul nostru. Dragostea Ta este numai un basm. În locul basmului acestuia, noi am ridicat steagul nationalismului, şi internaţionalismului, şi etatismului, şi progresismului, şi evoluţionismului, şi scientismului, şi culturismului. În aceasta se găseşte mântuirea noastră: iar Tu pleacă de la noi.

Fraţii mei, în vremurile noastre, această discuţie în contradictoriu a

luat sfârşit. Hristos a plecat din Europa, precum odinioară din ţinutul Gadarenilor la poftirea acelora: dar îndată ce a plecat a venit război, urgie, spaimă, ruină, distrugere. S-a întors în Europa barbaria dinainte de creştinism: a avarilor, a hunilor, a longobarzilor, a africanilor, numai că de o sută de ori mai înfricoşătoare. Hristos şi-a luat crucea şi binecuvântarea Sa şi a plecat. A rămas în urmă întuneric şi putoare. Iar voi hotărâţi-vă acum cu cine vreţi să fiţi: cu întunecata şi puturoasa Europă, sau cu Hristos?"

Dacă aceste cuvinte ar fi fost rostite de către un teolog contemporan, fie el mirean sau cleric, asupra sa s-ar fi năpustit o ceată de sociologi, de psihologi, de filosofi, de observatori politici şi de alţi înţelepţi ai acestei lumi şi l-ar fi pus la zidul infamiei:

„Cine este acest duşman al nostru? Cine este acest ticălos, acest fundamentalist, acest nebun? Şi în numele cui îşi permite să judece Europa, această mare patrie, acest continent plin de valori?"

Răspunsul este simplu: Cel care a rostit aceste cuvinte nu este niciun ticălos şi niciun nebun. Dimpotrivă. Este un înţelept. Celor care judecă înţelepciunea după numărul diplomelor le vom spune că acest înţelept a făcut studii de doctorat la Berna şi la Oxford. Iar celor care ştiu că adevărata înţelepciune este dar de la Dumnezeu, şi nu vine decât printr-o viaţă de nevoinţă, le vom spune că acest teolog este sfânt. Şi încă unul dintre cei mai mari sfinţi pe care Sfânta Biserică Ortodoxă i-a născut în veacul al XX-lea: Vlădica Nicolae Velimirovici.

Pe acesta, marele făcător de minuni, Sfântul Ioan Maximovici, arhiereul nebun pentru Hristos, l-a numit „Gură de Aur al zilelor noastre", asemuindu-l marelui Ioan Hrisostom. De ce oare acest „Gură de Aur" a rostit cuvinte atât de dure fată de Europa?

Nu vom răspunde acum acestei întrebări. Vom încerca mai întâi să ne oprim puţin asupra întrebării puse de Sfântul Nicolae Velimirovici: „Cu cine vreţi să fiţi: cu întunecata şi puturoasa Europă, sau cu Hristos?"

O primă observaţie: multe dintre cele spuse de el despre apostazia Europei se potrivesc şi Americii. De fapt se potrivesc lumii întregi. Nu numai Europa este astăzi urătoare de Hristos, ci întreaga lume. Nu

numai Europa îl răstigneste pe Hristos, ci întreaga lume. Nu numai Europa se judecă cu Hristos, ci întreaga lume.

Dacă Sfântul Nicolae ar fi trăit astăzi, cuvântul său tunător ar fi răsunat împotriva fiecăruia dintre idolii lumii moderne. Dar cei care ascultă judecata pe care sfântul o face Europei ar putea să îşi dea seama cum ar judeca el şi lumea de astăzi.

„Dar cum îşi permite să ne judece? Cine este el, ca să ne judece? În ce calitate ne judecă?”

Este foarte important răspunsul la această întrebare. Lumea de astăzi îşi are criticii ei, nişte măscărici care descreţesc frunţile oamenilor în momentele mai degajate ale emisiunilor de ştiri. Aceşti critici şi-au făcut o meserie din a critica, un mod de a câştiga un ban. Ei critică lumea fiind ai lumii. Critica lor, chiar şi când este foarte dură, nu loveşte direct decât într-un număr foarte mic de oameni politici, de oameni de afaceri, de prostituate, de hoţi, de personaje în care marea majoritate a spectatorilor nu se poate regăsi. Cel mult, îi poate bârfi, satisfăcându-şi plăcerea de a arunca cu pietre prin intermediul cuvintelor…

Sfântul Nicolae al Ohridei nu a făcut aşa. El s-a răstignit pentru Hristos şi pentru aproapele prin rugăciune şi nevoinţă. Mai mult încă. El s-a răstignit pe sine, pătimind pentru Hristos în lagăr. În lagărul de la Dachau, unde a fost închis de naziști împreună cu patriarhul sârb Gavriil. Acolo a scris aceste rânduri dureroase despre judecata dintre Hristos şi Europa. Închis pentru credinţa sa, el nu a privit Europa prin lentilele prăfuite ale unui critic dornic de faimă (să nu uităm: până şi proscrişii îşi au gloria lor pământească…). El a privit Europa de pe cruce. Stând pe cruce. Crucea sa nu era de lemn, piroanele sale nu erau de fier. Crucea şi piroanele sale nu puteau fi văzute de alţii. Dar nu erau mai puţin reale. Sufletul său era răstignit pe crucea mărturisirii Ortodoxiei. Această răstignire neîncetată l-a făcut părtaş cetelor sfinţilor.

Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine…, a spus oarecând Sfântul Apostol Pavel. Şi sfântul Nicolae ar fi putut spune la fel: „Nu eu judec

Europa, ci Hristos, Care trăieşte în mine… Nu eu judec lumea de astăzi, ci Hristos, Care trăieşte în mine”.

Aceasta este singura judecată de care lumea de astăzi se fereşte, pentru că este singura judecată obiectivă. Numai Dumnezeu este Judecătorul lumii. Iar sfinţii Săi nu fac altceva decât să facă cunoscută măsura după care lumea este judecată.

Dacă am cerceta părerile despre secolul XX, am vedea că unii îl laudă ca un secol de mari realizări ştiinţifice. Alţii, ca un mare pas spre împăcarea religiilor şi popoarelor. Să vedem ce spune despre el Sfântul Nicolae:

„Ah, fraţii mei! Veacul al XVIII-lea este tatăl veacului al XIX-lea, iar veacul al XIX-lea este tatăl veacului al XX-lea. Tatăl a făcut datorii mari. Fiul nu a plătit datoriile tatălui său, ci s-a îndatorat şi mai mult, iar datoria a căzut asupra nepotului. Tatăl s-a molipsit de o boală grea, iar fiul n-a vindecat boala cea ruşinoasă a părintelui său, care era asupra sa, ci a înrăutăţit-o, şi ea l-a molipsit şi pe nepot, de trei ori mai tare. Nepotul este veacul al XX-lea, în care trăim.

Veacul al XVIII-lea a însemnat răzvrătirea împotriva Bisericii şi a clerului pontifului roman. Veacul al XIX-lea a însemnat răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Veacul al XX-lea înseamnă pactul cu diavolul. Datoriile s-au mărit şi boala s-a înrăutăţit; iar Domnul a spus că judecă păcatele părinţilor până în a treia şi a patra spită. Nu vedeţi că Dumnezeu judecă pe nepoti pentru păcatele bunicilor europeni? Nu vedeţi biciul asupra nepoţilor, din pricina datoriilor neplătite ale bunicilor?

Împăratul antihrist întruchipează începutul veacului al XIX-lea. Papa antihrist închipuie mijlocul veacului al XIX-lea. Filosoful european antihrist (ieşit din casa de nebuni) închipuie sfârşitul veacului al XIX-lea: Bonaparte, Pius, Nietzsche. Trei nume blestemate ale treimii bolnavilor celor mai greu bolnavi de boala moştenită.

Sunt oare aceştia biruitorii veacului al XIX-lea? Nu, aceştia sunt purtătorii bolii grele moştenite de la veacul al XVIII-lea. Bolnavii cel

mai greu bolnavi! Cezarul, pontiful şi filosoful… nu în vechea Romă păgână, ci în mijlocul Europei botezate! Aceştia nu sunt biruitorii, ci sunt cei mai biruiţi. Când Bonaparte a batjocorit sfintele odoare ale Kremlinului, când Pius s-a numit pe sine infailibil şi când Nietzsche a făcut public cultul lui faţă de Antihrist, atunci soarele s-a întunecat pe cer – şi nu numai un soare, ci o mie de sori de ar fi fost, s-ar fi întunecat toţi de durere şi de ruşine – căci iată o minune pe care nu a mai văzut-o nicicând lumea: un ateu împărat, un ateu pontif şi un ateu filosof. În epoca lui Nero, măcar unul din această treime nu era ateu – filosoful. Veacul al XVIII-lea e veacul lui Pilat: el a osândit pe Hristos la moarte. Veacul al XIX-lea e veacul lui Caiafa: el a răstignit pe Hristos. Veacul al XX-lea e veacul Sinedriului alcătuit din Iudele botezate şi cele nebotezate. Acest Sinedriu a vestit că Hristos e mort pe vecie şi că n-a înviat. Pentru ce, atunci, vă mai miraţi, fraţilor, că asupra omenirii europene au venit biciuiri nemaiauzite, biciuiri până la măduva oaselor, de pe urma revoluţiilor şi a războaielor?”

Vedem că vremurile noastre indică apogeul lepădării de Dumnezeu. Ne apropiem de sfârşitul lumii. Vorbind despre confruntarea din secolul al XIX-lea dintre Europa şi credinţa creştină, Vlădica Nicolae întreba: „Cine este atunci biruitor, dacă nu cezarul, pontiful şi filosoful Europei descreştinate? Biruitorul este mujicul rus şi ţăranul din Balcani, după cuvântul lui Hristos: Cel ce este mai mic între voi toţi, acesta este mare (Luca 9, 48). Cine a fost cel mai necunoscut, mai neînsemnat şi mai mic în veacul al XIX-lea, în vremea marelui Napoleon, a infailibilului Pius şi a neajunsului Nietzsche, dacă nu mujicul rus, pelerin la locurile sfinte, şi ţăranul din Balcani, luptător împotriva semilunii şi liberator al Balcanilor?

Câmpul de luptă drăcesc, clerul drăcesc şi înţelepciunea drăcească – asta înseamnă cezarul, papa şi filosoful veacului al XIX-lea. Ţăranul ortodox al Balcanilor înfăţişează ceva cu totul potrivnic acestora: mai întâi vitejia purtătoare de cruce, al doilea – clerul mucenicesc, şi apoi pescărească înţelepciune apostolică. Şi despre el e vorba în cuvintele rugăciunii Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos: Mă mărturisesc Ţie, Părinte, Doamne al Cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor (Matei 11, 25). Ce a descoperit Dumnezeu acestor simpli ţărani? Le-a

descoperit vitejia bărbătească, lumina cerească şi înţelepciunea dumnezeiască. Le-a descoperit, adică, ceea ce este cu totul potrivnic fată de cezarul apusean, de papă şi de filosof: tot atât de potrivnic, pe cât este ziua fată de noapte”.

Unde este astăzi acest tăran ortodox? Unde este astăzi ţăranul care are vitejia purtătoare de cruce şi înţelepciunea apostolească? Aproape că nu mai poate fi găsit. Ce vedem astăzi la ţăranul din Balcani? Superstiţii sau necredinţă, fugă după desfrâul oraşului, băutură, lăcomie. Ţăranul de astăzi îi oferă preotului un rol decorativ, căutându-l doar la nunti şi botezuri sau înmormântări. Nu este greu să vedem că, în loc să îşi păstreze credinţa, ţăranul a căutat să îl copieze pe orăşean. Şi l-a copiat, mai ales în cele rele.

Nu putem generaliza, dar nici nu putem trece cu vederea starea de fapt: şi anume că ţăranul, pe care Sfântul Nicolae îl vedea în ceata biruitoare, este astăzi îngenuncheat. A trecut în tabăra învinşilor, de conducătorii lumeşti, de filosofii apostaţi şi de prietenii acestora.

Dacă până şi cel care până mai ieri ducea o viaţă bine plăcută lui Dumnezeu, ţăranul ortodox din Balcani, s-a îndepărtat de Biserică şi de Hristos, este semn că sfârşitul lumii este aproape.

Dacă Sfântul Nicolae a vorbit în termeni atât de duri despre secolul trecut, oare cum ar fi vorbit despre secolul XXI? (Şi dacă, vorbind despre el în aceiaşi termeni în care a vorbit despre cel anterior, întreaga mass-media l-ar fi considerat extremist, oare cum l-ar fi considerat dacă ar fi făcut-o în termeni mai duri? Oricum, ar trebui să ne fie clar că Sfântul Nicolae nu s-ar fi temut să spună lucrurilor pe nume. De altfel, nici pe vremea sa glasul mass-mediei nu era îngăduitor fată de cei care priveau lumea din perspectiva Sfintei Evanghelii…)

Sfântul Nicolae observa că „fraţii noştri cei botezaţi, care au fost atraşi de ereziile papale şi luterane, s-au socotit pe ei înşişi mai înţelepţi decât Hristos şi ne-au dispreţuit pe noi, ortodocşii, ca pe nişte oameni lipsiţi de înţelepciune şi necivilizaţi: dar şi asupra lor s-a adeverit cuvântul Apostolului Pavel: Zicând că sunt înţelepţi, au înnebunit (Romani 1, 22); fiindcă au lepădat înţelepciunea cea duhovnicească

după Hristos, Care umblă în veşmântul smereniei şi al dragostei, şi s-au înveşmântat, după pilda filosofilor închinători la idoli, cu înţelepciunea trupească şi lumească, care e plină de trufie şi răutate”.

Şi asta nu e totul. Noi, ortodocşii, în loc să ne păstrăm neîntinaţi de noroiul apusenilor, în loc să strălucim prin focul credinţei noastre, ne-am deschis larg braţele să primim în minţile noastre cugetările mincinoase ale acestora: „Popoarele eretice din epoca noastră au lăsat lui Hristos şi Domnului ultimul loc la masa lumii acesteia, ca celui mai de pe urmă cerşetor, în timp ce pe primele locuri au aşezat pe marii lor oameni, pe politicieni, pe literaţi, pe romancieri, pe oamenii de ştiinţă, pe finanţişti, ba chiar şi pe turişti, şi pe sportivi. Toate privirile noroadelor acestora erau aţintite asupra acestor oameni mari, asupra acestor zei moderni, în timp ce doar foarte puţini îşi mai întorceau privirile spre Hristos, biruitorul morţii”.

Vrem sau nu, din ce în ce mai puţini ochi se îndreaptă către Hristos, şi din ce în ce mai multe spre oamenii mari, care încearcă să îl substituie. E nevoie de dovezi? Una ar fi suficientă: câte emisiuni religioase există pe posturile de televiziune? Foarte puţine. De ce? Pentru că foarte puţini oameni sunt interesaţi de astfel de emisiuni. Şi nu pentru că ar fi atât de sporiti în viaţa duhovnicească încât nu ar afla niciun folos privindu-le. Ar fi bine să fie aşa. Dar oamenii nu vor emisiuni religioase pentru că preferă să vadă talk-show-uri, sau ştiri, sau sport, sau divertisment, sau… orice altceva.

Unde îl aşază pe Hristos aceşti oameni? Acolo unde l-au aşezat idolii lor: pe „cel din urmă loc la masa acestei lumi, ca şi cum El ar fi cel mai de pe urmă cerşetor” … Dureroase cuvinte. Cuvinte dureros de adevărate.

Conflictul între lumea modernă şi Hristos se apropie de apogeu. Vorbind despre apostazia Europei, Sfântul Nicolae Velimirovici spune că Europa ar putea fi denumită „Demonia. Ar numi-o albă din cauza albetii pielii, iar Demonia din pricina negrelii sufletului ei: fiindcă Europa a tăgăduit pe singurul Dumnezeu şi a luat tronul şi vrednicia cezarilor romani. Şi, la fel ca cezarii romani înainte de distrugerea Romei, aşa şi ea a încreditant toate noroadele pământului că fiecare

poate să se închine la zeii săi așa cum știe și cum poate, căci ea va îngădui aceasta, dar că noroadele au datoria mai întâi să se închine ei, având-o ca zeitate ultimă – fie sub numele de Europa, fie sub numele de Cultură.

În felul acestea, frații mei, a înviat întocmai ca un vârcolac, în zilele noastre, Roma cea satanică, Roma aceea dinainte de Constantin cel Mare, care prigonea cu foc și sabie pe creștini și împiedica pe Hristos să pătrundă în Europa. Numai că Demonia albă a căzut într-o boală mai grea decât vechea Romă. Pentru că, dacă Roma cea închinătoare la idoli era chinuită de un singur drac, Demonia albă este chinuită de șapte duhuri rele, mai crunte decât dracul acela al Romei. Iată deci noua Romă închinătoare la idoli, iată o nouă mucenicie pentru creștinism. Să fiți gata a primi mucenicia pentru Hristos din partea Demoniei albe”.

Dacă ar trăi astăzi, Sfântul Nicolae ne-ar preveni: „fiți, deci, pregătiți pentru prigoana ce va veni din mâinile unei lumi demonizate…”. Nu este astăzi Europa singurul demon între îngeri… De fapt, de la jumătatea secolului trecut până astăzi s-a înmulțit mult lucrarea celor care slujesc diavolilor, iar a celor care Îi slujesc lui Dumnezeu abia se mai face simțită.

II. Comentarii, tâlcuiri, note

În ultima vreme, anumiți comentatori ai scrierilor patristice se folosesc de faima Părinților pentru a-și expune propriile învățătură. Pentru a pune în armonie învățăturile sfinților cu înțelepciunea acestei lumi, ei nu se sfiesc să răstălmăcească predaniile ortodoxe.

Textul Sfântului Nicolae Velimirovici despre demonizarea Europei este cât se poate de clar. Nu lasă loc neclarităților. Numai rău-voitorii ar putea găsi puncte slabe în argumentarea sa. Cu toate că este foarte precis, textul său ar putea fi întregit cu anumite lămuriri care să îl ajute pe omul de astăzi să înțeleagă mai bine lumea în care trăiește.

Cu toate acestea, nu vom face niciun fel de comentariu. Ci doar îl vom invita pe cititorul care nu a citit până acum în întregime textul să facă acest efort. Pentru că, pentru cine îl citește cu atenție, chiar de mai

multe ori, textul singur îl ajută pe cititor să dea la o parte voalul pe care mass-media şi înţelepţii ei i l-au aşezat cu dezinvoltură pe ochi: voalul care îi împiedică pe oameni să vadă lucrurile aşa cum sunt.

Ar fi bine dacă totuşi cineva ar face comentarii pe marginea textului Sfântului Nicolae al Ohridei. Numai că, în vremurile noastre, sunt din ce în ce mai puţini dascăli care se pot avânta într-o astfel de lucrare…

III. O voce de dincolo de mormânt

„Pentru Biserică, Dumnezeu totdeauna e pe primul loc, iar omul, lumea, totdeauna pe locul doi. Trebuie să ascultăm de oameni cât timp nu sunt împotriva lui Dumnezeu şi a poruncilor Lui. Dar când oamenii se ridică împotriva lui Dumnezeu şi a poruncilor dumnezeieşti, Biserica trebuie să se împotrivească. Dacă ea nu procedează astfel, ce Biserică mai e şi asta? Oare reprezentanţii Bisericii, dacă nu procedează astfel, oare mai sunt ei reprezentanţii apostoliceşti ai Bisericii? A se îndreptăţi în acest caz cu aşa-zisa iconomie bisericească înseamnă nu altceva decât a-L trăda în ascuns pe Dumnezeu şi Biserica Sa. O astfel de iconomie este pur şi simplu o trădare a Bisericii lui Hristos.

Biserica reprezintă o veşnicie în timp, în această lume vremelnică. Lumea se schimbă, dar Biserica nu se schimbă, nu se schimbă veşnicul ei adevăr dumnezeiesc, dreptatea ei dumnezeiască, Evanghelia ei dumnezeiască, veşnicele ei unelte dumnezeieşti. Nu se schimbă, fiindcă nu se schimbă Domnul Hristos, Carele aşa este şi aşa lucrează. (…)

Stăpânirea vine de la Dumnezeu, şi până când ea rămâne în Dumnezeu şi sub Dumnezeu şi cu Dumnezeu – este binecuvântată. Părăsindu-L pe Dumnezeu, ea se transformă în violentă – prin aceasta supunându-se pe sine puterii antidumnezeieşti – diavolului.

Aceasta este învăţătura dreptmăritoare şi apostolică, patristică, evanghelică despre natura şi valoarea stăpânirii. Aceasta este sfânta şi infailibila învăţătură ortodoxă a Bisericii lui Hristos, aşa a fost de la început şi până acum, şi de acum în vecii vecilor. Şi cine sunt martorii ei? Toţi Sfinţii Apostoli, toţi Sfinţii Părinţi, toţi Sfinţii Mucenici. În mod deosebit Sfinţii Mucenici, începând cu Sfântul şi întâiul Mucenic Stefan,

şi până la noii noştri mucenici şi câţi alţi sfinţi mucenici ai vremurilor noastree. Ei toţi au pătimit pentru Domnul Hristos, toţi laolaltă, de la împăraţi, regi şi cneji; într-un cuvânt, de la stăpânirile acestei lumi, luptătoare contra lui Dumnezeu. Şi aceşti sfinţi mărturisitori nu se numără cu miile, ci cu milioanele. Ei toţi sunt sfinţi şi nemuritori, ca martori ai adevărului divino-uman: creştinii trebuie să se împotrivească poruncilor nelegiuite şi necredincioase ale împăraţilor, domnitorilor, stăpânitorilor acestei lumi, oriunde s-ar afla ei, şi oricine ar fi ei.

Fiecare sfânt mucenic, fiecare sfânt mărturisitor al credinţei lui Hristos reprezintă o întruchipare vie şi o personificare nemuritoare a preasfintei AtotEvanghelii a Bisericii Ortodoxe: Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Fiecare dintre ei s-a ţinut de această AtotEvanghelie dumnezeiască cu tot sufletul, cu toată inima, cu tot cugetul. De aceea au şi fost supuşi la chinuri, la răutăţi, de aceea au fost omorâţi de către stăpânitorii apostaţi din veac în veac. (…)

Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni (Fapte 5, 23). Aceasta este rânduiala, aceasta este calea, acesta este adevărul Bisericii Ortodoxe a lui Hristos, începând cu Sfinţii Apostoli până în zilele noastre, şi de azi înainte până la sfârşitul acestei lumi pământeşti. Privitor la această rânduială, la această cale, la acest adevăr, nu sunt cu putinţă nici concesiile, nici compromisurile, nici retragerile. Nimeni nu ne poate sili, nici chiar un Sinod Ecumenic, dacă s-ar întâmpla ca acesta să aibă loc.

Daţi Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu – acesta este principiul coexistenţei dintre Biserică şi stat. Nu colaborare, ci coexistentă între Biserică şi stat. Nu colaborare, cu atât mai mult atunci când Cezarul prigoneste toate cele ce sunt ale lui Dumnezeu şi nu vrea să ştie nimic din cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci ţinteste doar să nimicească tot ce este al lui Dumnezeu. Aici lipsesc condiţiile principale pentru colaborare. Sau coexistenta egală în drepturi a aşezămintelor, şi a persoanelor umane, sau calvarul Bisericii cauzat de către prigonitorii, chinuitorii, cotropitorii care tăgăduiesc şi prigonesc pe Dumnezeu şi cele ale lui Dumnezeu. Iar prin dictatură impun pe potrivnicul lui Dumnezeu şi cele potrivnice lui

Dumnezeu. În acest caz, Biserica şi statul se despart, se separă, fiecare cu ale sale.

A fost inventat un nou zeu suprem, un nou idol suprem – statul (comunist). Acestui idol, dictatura ateistă cere să i se aducă ca jertfă totul: conştiinţa, credinţa, memoria, trupul, cele văzute şi nevăzute. Noul idol suprem, noul zeu suprem, noul Zeus s-a înconjurat imediat de noi zei, de noi idoli.

Aceştia sunt „ştiinţa" pozitivistă, filosofia materialistă, etica comunistă, estetica anarhistă, literatura social-realistă şi celelalte. Toţi trebuie să se închine acestor idoli şi să se aducă ca jertfă pe sine şi tot ce le aparţine.

Ce înseamnă asta? Aceasta este pur şi simplu idolatrie vampirică, politeism păgânesc vampiric, fetişism vampiric. În locul Unicului şi Singurului Dumnezeu şi Domn Iisus Hristos cel Adevărat, o masă de idoli, zeităţi şi zeisori impostori. În aparentă se fortează să pară atei, iar în realitate sunt nişte închinători la idoli, nişte politeişti. Ei îşi meşteresc într-una noi idoli, incluzându-i în noul lor panteon, în sălbaticul lor ceremonial. Dictatura ateistă, la rândul ei, se străduieşte din răsputeri să-l convingă şi să-l silească pe fiecare să se închine noilor zei, să le aducă jertfe, să menţină cultul personalităţii. În acest fel, ce se întâmplă? Se instalează vampirismul modului de viaţă păgânesc, a cunoştinţei păgâneşti, a modului de viaţă păgânesc. Şi astfel se petrece viaţa însăşi în neiertate slujiri idoleşti potrivnice lui Dumnezeu (I Petru 4, 3). (...)

Faptul că mai suntem în viaţă tine doar de milostivirea lui Dumnezeu şi de puterea lui Dumnezeu. Iar de jur-împrejur se învârte cea mai ticăloasă minciună universală legiferată în educaţia ateistă: „Hristos este mort", „Hristos este o înşelăciune". Iată programul de educaţie. Oare aşa ceva poate fi acceptat, oare cu aşa ceva se poate colabora? Şi după aceea să te mai consideri creştin? Nu! Noi anunţăm şi declarăm cu tărie: aceasta este cea mai groaznică, cea mai neruşinată şi cea mai mârşavă hulă pe care mintea omenească a formulat-o vreodată împotriva celei mai perfecte, mai minunate, mai încântătoare Fiinţe omeneşti de sub Cer care a păsit pe pământ. Vom sta lângă El cu toată

inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul, cu toată puterea noastră, şi aceasta cu preţul oricăror pedepse cu moartea îndreptate asupra noastră de către toţi luptătorii împotriva lui Hristos din întreaga lume…” e*

Prin aceste cuvinte, Cuviosul Justin Popovici dă mărturie că a fost un vrednic ucenic şi urmaş al Sfântului Nicolae Velimirovici. Mai mult, ele ne arată că dascălul continuă să vorbească prin ucenicul său, că părintele continuă să vorbească prin fiul său duhovnicesc. Sfântul Nicolae Velimirovici a fost prigonit, ucenicul său a fost la rândul lui prigonit. Mărturia lor a fost a unei teologii răstignite, a unei teologii pline de viaţă în Hristos. Viu este Domnul, şi nu va lăsa ca şirul sfinţeniei să se sfârşească în Biserica Ortodoxă.

Dar lanţul sfinţeniei nu s-a terminat cu părintele Justin Popovici. La rândul său, părintele Justin are urmaşi în vremurile noastre, aşa cum au avut aproape toţi marii teologi purtători de Dumnezeu care au trăit în veacul trecut.

Totuşi, este greu pentru oamenii care fac primii paşi în viaţa duhovnicească să facă diferenţa între teologia adevărată, izvorâtă din sfinţenie, şi teologia cosmetizată, izvorâtă din înţelepciunea lumească.

Ar trebui totuşi să menţionăm patru din criteriile după care credincioşii pot face deosebirea dintre adevăraţii teologi şi ceilalţi. Un criteriu este dreapta-credinţă, mai exact fidelitatea fată de predania Bisericii. Niciun dascăl care contrazice învăţăturile dogmatice ale Sfintelor Sinoade Ecumenice sau predania Sfinţilor Părinţi nu se poate numi teolog. Totuşi, acest criteriu nu este destul de restrictiv. Există filosofi care, dându-se teologi, prezintă învăţături în probleme în care glasul Părinţilor nu s-a făcut auzit. „Ce au spus Sfinţii Părinţi despre transplantul de inimă? Dar despre extratereştri? Nu au spus nimic, lăsându-ne nouă onoarea de a studia astfel de probleme…”, spun aceşti ne-teologi, şi propovăduiesc învăţături greşite. (Nu vorbim aici despre teologii care au susţinut idei eretice, dar dăm două exemple: Berdiaev, care a susţinut idei new-age-iste, este considerat teolog. Sau: chiar dacă părintelee Serghei Bulgakov a fost condamnat de Biserica Rusă pentru erezia sofiologicăe, cărtile lui au mare succes; şi asta în timp ce

cărtile unor sfinţi precum Teofan Zăvorâtul sunt ignorate de către intelectualii care cochetează cu Ortodoxia…)

Un al doilea criteriu este orto-praxia, dreapta făptuire care trebuie să însoţească dreapta-credinţă. Când un teolog nu trăieşte cum învaţă, este un fals teolog. Se spune despre anumiţi filosofi ai secolului XX că sunt mari teologi. Dar fără ca vieţile lor să fie vieţi de nevoinţă, de răstignire. Mai degrabă sunt vieţi comode, în care balanţa cumpătării s-a înclinat în defavoarea nevoinţei. Nefiind vieţi de sfinţenie, luminarea cu care ar fi trebuit să îi acopere Duhul Sfânt este substituită de figuri de stil şi de artificii intelectuale. Câţi dintre teologii de astăzi se nevoiesc precum părintele Justin Popovici? „El era la mănăstire, îi era uşor să facă sute de metanii”. Este adevărat că unui monah îi este mai uşor să facă sute de metanii, dar unii dintre teologii de astăzi preferă să scrie doar despre rolul binefăcător al mătăniilor sau al altor forme de nevoinţă şi nu mai au timp să pună în practică cele scrise.

Un alt criteriu este rugăciunea: mulţi teologi scriu despre rugăciune, şi chiar despre rugăciunea lui Iisus, fără ca ei înşişi să se roage. Este ciudat faptul că unii părinţi au scris despre Filocalii şi despre viaţa isihastă, dar totuşi nu se pricep să îşi călăuzească ucenicii pe calea practicării rugăciunii lui Iisus. Acest fapt este o dovadă în plus că secularizarea face ravagii…

Un alt criteriu este dobândirea aşa numitului cuget al Bisericii. Degeaba cunoaşte cineva pe dinafară citate întregi din Sfinţii Părinţi dacă nu ştie cum trebuie folosite. Sunt unii care, extrem de zeloşi pentru apărarea Bisericii, sar tot timpul la ceartă cu toţi sectanţii pe care îi întâlnesc la colţ de stradă. Sau, prinşi de un duh sectar, tot flutură în vânt profeţiile sfinţilor despre venirea lui Antihrist. În acelaşi timp sunt alţii care spun: „Să nu fim atât de aspri cu ereticii, că doar sunt sinceri în căutările lor, şi Dumnezeu îi va lumina… Nu mai suntem pe vremea Sfinţilor Părinţi”. Şi, deşi lumea cade în prăpastia apostaziei, stau liniştiţi, spunând că nu contează când va fi sfârşitul lumii, şi că nu trebuie să ne gândim la aşa ceva. Nici unii, nici ceilalţi nu au dobândit cugetul Bisericii.

Când cineva îl consideră pe Sfântul Siluan singurul model de sfinţenie şi nu este de acord cu duhul mărturisitor al Sfântului Nicolae Velimirovici, nu are cugetul Bisericii. Când cineva vorbeşte numai de Sfântul Marcu Eugenicu, dar trece cu vederea blândeţea Sfântului Siluan, nu are cugetul Bisericii. Nimeni dintre cei care îşi aleg un singur segment din predania ortodoxă, şi fac abstracţie de celelalte, nu are acest cuget al Bisericii. Pentru că Duhul Sfânt nu vine peste oamenii pătimaşi. Nu vine decât peste cei care se leapădă de ei înşişi pentru a-L dobândi pe Hristos. Şi aceştia au evlavie şi la Sfântul Siluan Athonitul, dar şi la Sfântul Nicolae Velimirovici sau la Sfântul Marcu Eugenicu.

Credincioşii trebuie să fie conştienţi de faptul că nu este ucenicul mai presus de învăţătorul său, nici sluga mai presus de stăpânul său (Matei 10, 24). Dacă ne vom alege ca învăţători părinţi care sunt urmaşi ai sfinţilor şi icoane de sfinţenie, ne aflăm pe drumul cel bun. Dacă ne vom alege ca învăţători filosofi care spun lucruri interesante, originale, dar care nu se potrivesc cu adevărata teologie, mergem pe drumul spre prăpastie.

Şi riscul va fi cu atât mai mare în vremurile de pe urmă, când Antihristul va încerca să se prezinte pe sine ca ales al lui Dumnezeu. Şi falşii teologi se vor lăsa cuprinşi de fascinaţie, şi i se vor închina. Aşa cum, la venirea comuniştilor, unii teologi au găsit de cuviinţă să aducă osanale partidului, liderilor de partid şi filosofiei prin care se încerca aducerea raiului pe pământ, prin bunăstarea oferită tuturor proletarilor.

Părintele Justin Popovici este cunoscut şi prin atitudinea de mustrător neobosit al unor astfel de dascăli mincinoşi. Atât prin scrisul, cât şi prin cuvântul său ferm, el i-a vădit ca slujitori ai întunericului… El ne învaţă, prin întreaga sa viaţă, că iubitorii de adevăr nu trebuie să tacă. El ne învaţă, aşa cum a făcut-o şi dascălul său, că adevărul trebuie mărturisit cu orice preţ.

IV. Cu cine vrem să fim?

În faţa noastră stă alegerea: de o parte înţelepţii şi înţelepciunea acestei lumi, cu duhoarea ei, şi de cealaltă – Hristos şi împărăţia cerurilor.

Nu trebuie să facem o alegere pripită. Nu trebuie să alegem accidental. Trebuie să fim conştienţi de importanţa alegerii noastre.

Calea pe care Sfântul Nicolae Velimirovici ne îndeamnă să mergem nu este o cale uşoară. Este o cale grea. Şi nu pentru că mergând pe ea am avea atâţia duşmani între prietenii şi cunoscutii noştri. Ci pentru faptul că iadul întreg s-ar lupta să ne determine să ne răzgândim.

Dar, oricât de mare ar fi apostazia, Hristos ne întăreşte dacă vrem să mergem pe drumul cel bun. Dacă la întrebarea: „Cu cine vom merge? Lângă cine vom sta, lângă Hristos sau lângă idolii acestei lumi?", răspundem împreună cu părintele Justin Popovici: „Vom sta lângă Hristos cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul, cu toată puterea noastră, şi aceasta cu preţul oricăror pedepse cu moartea îndreptate asupra noastră de către toţi luptătorii împotriva lui Hristos din întreaga lume…"

Despre mărturisirea dreptei credinţe

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce ai zis că unde vor fi adunaţi doi sau trei în Numele Tău, vei fi şi Tu cu ei, şi acum Te afli în mijlocul nostru, luminează-ne minţile şi inimile ca să te urmăm pe calea crucii, pentru ca mai apoi să ne bucurăm împreună cu Tine şi de lumina învierii. Amin.

Iubiţi fraţi şi surori în Hristos, ne pregătim cu toţii de praznicul învierii lui Hristos, Care a înviat pentru ca noi să dobândim viaţă veşnică. Se apropie Floriile, şi vrem să îl întâmpinăm pe Domnul cu mulţimile din Ierusalim strigându-l: „Osana Fiului lui David. Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! apoi aşteptăm praznicul învierii, în care toţi vom tresălta cu inimile, spunând „Hristos a înviat!"

Dar, înainte de înviere, El a fost prigonit, umilit, părăsit de ai Săi şi răstignit. Cei care vrem să fim alături de Hristos la Intrarea în Ierusalim şi la înviere, trebuie să ne pregătim serios să fim alături de El şi la răstignire, ca să nu îl lăsăm singur, cum au făcut-o ucenicii Săi

acum două mii de ani.

În cuvântul de astăzi mă voi opri asupra întrebării puse de către Hristos ucenicilor în prima Evanghelie pe care ați auzit-o citită astăzi: Iisus, răspunzând, a zis: Puteți, oare, să beți paharul pe care-l voi bea Eu și cu botezul cu care Eu Mă botez să vă botezați? Ei I-au zis: Putem. Și El a zis lor: Paharul Meu veți bea și cu botezul cu care Eu Mă botez vă veți boteza (Matei 10, 22 – 23).

Acest cuvânt se leagă de Evanghelia care s-a citit nu cu multe zile în urmă, la Liturghia darurilor mai înainte sfințite, și care ne lămurește cum putem fi alături de Hristos pe calea jertfei:

Mai înainte de toate acestea, își vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi și în temnițe, ducându-vă la împărați și la dregători, pentru numele Meu. Și va fi vouă spre mărturie. Puneți deci în inimile voastre să nu gândiți de mai înainte ce veți răspunde; căci Eu vă voi da gură și înțelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toți potrivnicii voștri. Și veți fi dați și de părinți și de frați și de neamuri și de prieteni, și vor ucide dintre voi. Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu (Luca 21, 12 – 17).

Vreau să vă vorbesc astăzi despre două teme: prima este aducerea-aminte a martirilor creștini, de la începutul Bisericii și până în zilele din urmă, încercând o apropiere sufletească cât mai profundă de cei care prin sângele lor au ajuns în Biserica triumfătoare din ceruri. A doua temă este a descoperi în ce măsură ne putem folosi de exemplele lor astăzi, când avem libertate religioasă. Pentru a putea să îi înțelegem mai bine pe sfinții mucenici, să începem prin a rosti o scurtă rugăciune către ei: „Sfinților mucenici de pretutindeni, ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni, care L-ați mărturisit pe Hristos cu prețul vieții, ajutati-ne să avem curajul de a ne lua crucea și a-l urma Domnului, trăind până la sfârșitul vieții sub ocrotirea voastră. Amin!”

Iubiți frați și surori în Hristos, ne aflăm într-o biserică frumos zugrăvită. Vedem mai multe icoane frumoase ale sfinților mucenici. Ne putem întreba: de ce sinaxarul este plin de mucenici și mucenite? De ce atâția martiri? Pentru că pe ei s-a rezemat de-a lungul veacurilor

întreaga Biserică dreptmăritoare. Hristos nu a fost mărturisit de către oameni care s-au mulţumit cu jumătăţi de măsură, ci de cei care au înţeles că urmarea lui Hristos înseamnă asumarea crucii, care au înţeles cuvântul Fericiţi veţi fi când vă vor prigoni şi vă vor ocărî pe voi din pricina numelui Meu. Unii dintre aceşti mucenici au fost chiar răstigniţi pentru crezul lor.

Sfântul Apostol Andrei, atât de drag nouă, românilor, pentru că a propovăduit credinţa creştină pe meleagurile noastre, a fost pironit pe o cruce în formă de X, după cum ştie toată lumea. Dar puţini ştiu tulburătoarele sale cuvinte pe care le-a spus prigonitorilor care îi propuneau să renunţe la Hristos pentru a scăpa de răstignire: „Dacă mi-ar fi fost frică de cruce, nu aş fi propovăduit-o!”. Cei care sunt de fată şi vor să devină preoţi, precum şi fetele care se gândesc să devină preotese, să înţeleagă că se află tot în faţa unei cruci care, deşi e mult mai puţin dureroasă, trebuie totuşi asumată în deplină responsabilitate. Orice creştin ar trebui să înţeleagă că nu are niciun rost să vorbească altora despre crucea lui Hristos, dacă el însuşi nu îşi poartă propria cruce.

Ne aflăm într-o biserică care poartă hramul Sfintei Mari Mucenite Ecaterina. Vă este cunoscut troparul sfintei mucenite. El arată legătura strânsă dintre sacrificiul pentru Hristos şi răsplata acestui sacrificiu: „Pe Tine, Mirele meu, Te doresc, şi pe Tine căutându-te mă chinuiesc, şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu botezul Tău, şi pătimesc pentru Tine, ca să împărătesc întru Tine, şi mor pentru Tine, ca să şi viez întru Tine”. Vedeţi câtă profunzime? Avem aici exprimată clar ideea că pentru a împărăţi în Hristos e nevoie să pătimim pentru El. Peste două săptămâni ne vom bucura de praznicul învierii. Dar ne pregătim oare cum trebuie pentru a ne bucura de acest mare praznic? Înţelegem oare că pentru asta trebuie să ne şi jertfim, de fapt să ne jertfim cât ne este cu putinţă?

Ne putem întreba cum să ne jertfim când nu ne mai prigoneste nimeni. De, spun unii, mare lucru au făcut marii mucenici – Sfântul Gheorghe, Sfântul Dimitrie, Sfântul Mucenic Pantelimon, Sfântul Elefterie. S-au luptat cu închinătorii la idoli din vremea lor. În ziua de azi nu se mai închină lumea la idoli.

Ba lumea se închină la idoli, chiar dacă la altfel de idoli. Care sunt valorile zilei de azi, aşa cum le arată filmele şi ziarele? Viaţă destrăbălată, goană după îmbogăţire, căutarea puterii sociale. Vrem să găsim şi alţi idoli? Uitaţi-vă ce propun reclamele. „Beţi votca cutare, folosiţi crema cutare. Se exacerbează cultul trupului. Trupul, din templu al Duhului Sfânt, e făcut templu al poftelor. Închinarea la chipuri cioplite mai este înlocuită şi cu închinarea la cine ştie ce cântăreţi sau formaţii de muzică. A venit în România Michael Jackson – pe care până şi martorii lui Iehova l-au dat afară pentru luciferismul din Thriller – şi toţi tinerii noştri au exultat de fericire. Îşi pun afişe cu el, poartă tricouri cu el, tipă la concert de câteva ori şi, gata, au devenit fani Michael. Nu e, atunci, Michael Jackson un idol? Sau sportul… Unii aşteaptă încă din ianuarie un meci din august, şi, dacă echipa favorită pierde, oamenii se înfurie şi se enervează. Nu au făcut din sport un idol?

Muzica şi sportul nu sunt rele în sine. Dar nu trebuie să devină idoli. Să ne luptăm cu patimile care sunt pentru suflet idoli. Un alt idol cu care trebuie să ne luptăm este comoditatea în viaţa duhovnicească. De ce să ne rugăm mai mult? Ce, suntem călugări? De ce să facem efortul de a trăi cât mai mult sfinţenia? Ne mulţumim să constatăm lipsurile altora. Să sfărâmăm şi acest idol. Şi să avem curajul să trăim creştinismul aşa cum trebuie, să ardem pentru Hristos cu toată fiinţa noastră şi să ne apropiem cu evlavie de cei care în lupta cu închinătorii la idoli şi-au dat viaţa. Să ne rugăm lor. Să sărutăm icoanele lor, să sărutăm sfintele lor moaşte. Să alergăm la moaşte, pentru a prinde putere în viaţa duhovnicească. Aproape de locul în care ne aflăm se află moaşte din Sfântul Mare Mucenic Mina, din Sfântul Ciprian, cel care înainte de convertire a fost vrăjitor. Sfântul Mina – lângă Piaţa Unirii, iar Sfântul

Ciprian – lângă sediul central al CEC-ului. E bine să mergem deseori la moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov. E foarte bine să ne apropiem şi de Sfântul Mina, şi de Sfântul Ciprian. Şi ajutorul lor nu va întârzia. Atâţia tineri sunt supăraţi din diferite motive. Unul din ele este că nu găsesc fete vrednice cu care să se căsătorească. Atâtea tinere sunt frământate că nu îşi găsesc perechea potrivită pentru a întemeia o familie. Mergeţi la sfintele moaşte şi vă veţi convinge că sfinţii ne dau

exact ajutorul care ne trebuie. Unii vor darul înţelepciunii. Să alerge la ajutorul sfinţilor, să ceară sprijinul sfinţilor mucenici.

Dreapta credinţă nu este o filosofie interesantă care se poate adapta anumitor împrejurări. E un adevăr de neclintit care trebuie apărat cu orice preţ. Şi toţi trebuie să fim pregătiţi să ne apărăm la nevoie credinţa.

Sfântul Maxim Mărturisitorul nu a scris numai capete despre dragoste sau tâlcuiri la locurile mai dificile din Scriptură. A scris foarte mult împotriva ereticilor şi de asta i s-au tăiat limba şi mâna dreaptă. Ca să nu mai poată mărturisi dreapta credinţă. Sfântul Teodor Studitul a însoţit scrierile sale despre apărarea icoanelor cu o viaţă de mare sacrificiu. O dată a fost bătut atât de tare încât i se vedeau oasele goale, şi a rămas scăldat în sângele său câteva zile, fără să doarmă sau să mănânce ceva. Şi zece dintre ucenicii săi au fost muceniciţi pentru că apărau icoanele.

Studenţilor teologi le place să citească şi din Sfântul Maxim Mărturisitorul, şi din Sfântul Teodor Studitul. Unora le place chiar să aprofundeze învăţăturile lor. Dar teologia ortodoxă, cum arată arhimandritul athonit Vasilios în cartea sa Intrarea în Împărăţie, este viaţă şi nu filosofie. Cartea aceasta o recomand tuturor, fiind o carte care cu adevărat ne învaţă să pătrundem în Împărăţia Cerurilor. Repet titlul: Intrarea în Împărăţie, scrisă de arhimandritul Vasilios de la Sfântul Munte.

Teologia Sfinţilor nu e filosofie, nu se înţelege doar cu mintea, ci se asimilează în propria fiinţă, spune părintele. Teologia e viaţă. Teologia trebuie trăită personal, trebuie să ne sfinţim, şi nu să facem din teologie un simplu sistem filosofic. Şi, ca să ne sfinţim, e nevoie de jertfă. Creştinismul trebuie trăit cât mai deplin, în pofida greutăţilor de tot felul. În ziua de azi, mulţi tineri care s-au apropiat mai serios de Biserică au neînţelegeri cu părinţii, care, după patruzeci şi cinci de ani de comunism ateu, nu şi-au revenit deplin. Ce e de făcut când Dumnezeu ne-a poruncit să ascultăm de părinţi, iar părinţii se opun unei vieţi creştine mai serioase? Ce e de făcut? Renunţăm la Dumnezeu, sau la capriciile părinţilor? Răspunsul îl dă Sfânta Mucenită

Filofteia de la Argeş, atât de dragă fetelor creştine. Faptul că ea mergea la biserică i se părea mamei ei vitrege pierdere de timp, iar postirile şi rugăciunile erau motiv de mânie. Şi fata era deseori bătută pentru aceasta. La numai 12 ani. Asta înseamnă dreaptă-credinţă, să nu cedezi, să nu renunţi la Hristos de frica pătimirilor. Ca să pricepem că tensiunile cu părinţii depărtaţi de Biserică au fost întotdeauna aceleaşi, să ne amintim de faptul că Sfânta Filofteia a primit mucenicia chiar de la tatăl ei.

Vorbind despre mucenici, să nu ne gândim însă numai la ceva foarte departe în timp. A avut Biserica noastră, în secolul al IV-lea, 20.000 de mucenici care au fost arşi de vii în Nicomidia, în timpul prigoanei lui Maximian. Dar tot Biserica noastră a avut şi la începutul secolului nostru o mulţime mare de mucenici în Rusia comunistă, în lagărul de la Oranki, unde erau monahi adunaţi din diferite mănăstiri din Rusia. Delegaţia militară le-a acordat 24 de ore ca să se gândească dacă se leapădă de Hristos sau aleg moartea. Un episcop din lagăr a zis: „E prea mult până mâine. Vă dăm răspunsul în zece minute”.

Iubiţi creştini, puneţi-vă timp de câteva clipe alături de acei monahi. Vă daţi seama ce clipe crâncene? De-o parte crucea, de cealaltă lepădarea. Episcopul le-a spus: „Fraţilor, acum aveţi ocazia să vă faceţi mucenici”.

Oare noi cum am fi reacţionat? Să fim sinceri cu noi când ne dăm un asemenea răspuns. Cum am fi reacţionat, şi cum reacţionăm când trebuie să îl mărturisim pe Hristos în viaţa de zi cu zi? Să ne gândim că am fi obligaţi să fim de acord cu drepturile omului care îşi doreşte să trăiască mai rău decât animalele, şi să aprobăm propaganda homosexuală. Sau căsătoriile între persoane de acelaşi sex. Şi, dacă nu am fi de acord, ne-am pierde serviciul, fiind consideraţi extremisti. Sau gândiţi-vă că ar trebui să semnaţi pentru scoaterea religiei din şcoli, pentru ca elevii să nu mai fie îndoctrinaţi cu idei creştine. În multe ţări este interzisă predarea religiei în şcoli. Sau gândiţi-vă că aţi ajunge într-o tară islamică în care mărturisirea lui Hristos poate aduce pedeapsa cu moartea. L-am mărturisi sau nu pe Hristos? Oare călugării de la Oranki cum au reacţionat atunci la cele spuse de episcopul lor? Au strigat toţi într-un glas: „Vrem să murim pentru Hristos”. Şi în scurt timp fost împuşcaţi toţi. Poate că vă gândiţi că mărturisitorii nu mai fac

minuni aşa cum făceau mucenicii din vechime înaintea morţii. Dar viu este Domnul. După zeci de ani de la uciderea monahilor de la Oranki, Dumnezeu a rânduit să se deschidă groapa cu osemintele mucenicilor, şi trupul sfântului ierarh, care fusese împuşcat în cap, a fost găsit neputrezit. Moaşte întregi. Să se mire necredincioşii şi să se bucure creştinii! Asta este Ortodoxia: jertfă şi sfinţenie.

Şi noi, românii, avem de ce să ne mândrim. În temniţele comuniste am avut foarte mulţi mucenici, şi sângele lor nu poate să nu rodească. Un exemplu ar fi schimonahul Daniil Sandu Tudor, autorul sensibilului „Acatist la Rugul Aprins al Maicii Domnului". Preoţii noştri mai importanţi L-au mărturisit, aproape toţi, pe Hristos şi în închisoare: marele teolog Dumitru Stăniloae, părintele Benedict Ghius, cel care a diortosit Proloagele, părintele Toma Chiricută, unul dintre cei mai mari predicatori români, părintele Nicodim Mândită, a cărui viaţă de sfinţenie este impresionantă.

Avem şi în viaţă atâtea biserici vii, care au crescut duhovniceşte în temniţă, părinţi de care noi nu ne folosim cum trebuie: părinţii Sofian Boghiu şi Adrian Făgeteanu de la Mănăstirea Antim, părintele Constantin Voicescu de la Biserica Sapientei, părintele profesor Constantin Galeriu, părintele Arsenie Papacioc de la Tekirghiol.

Demnă a fost mărturisirea părintelui Gheorghe Calciu, pentru care seminariştii au făcut tot ce le-a stat în putinţă să îl apere înainte ca securitatea să îl închidă. E nevoie şi acum de tineri curajosi care să riste orice pentru a fi gata să apere adevărul. Tinerii care au strigat în '89 „Vom muri şi vom fi liberi!" ne-au dat şansa de care trebuie să profităm pentru a trăi în libertatea religioasă. Pe care trebuie să o apărăm la nevoie.

Gândiţi-vă că sunt destule voci ortodoxe, chiar ierarhi, care ne previn că se pregăteşte o nouă formă de prigoană creştină. Nu vor fi omorâţi creştini. Nu. Ci va fi impusă o nouă mentalitate, mentalitatea păgână, încetul cu încetul. Şi în perioada interbelică au fost mulţi teologi care au avertizat asupra pericolului comunismului şi nu au fost luaţi în seamă. Să nu se întâmple aşa şi cu invazia păgânismului contemporan. Teologii să înţeleagă că idolatria de astăzi trebuie să primească un

răspuns pe măsură.

Să nu lăsăm să ne fie răpiţi credincioşii de mentalitatea păgână. Să îl apărăm pe Hristos! Să îi urmăm pe sfinţi, care au scris teologie prin nevoinţele lor! Aşa ne pregătim cu adevărat şi de Praznicul învierii, şi de învierea de obste.

Doamne, Tu, Cel ce ai zis că orice vom cere cu credinţă ni se va da, dăruieşte-ne să te urmăm cu toată fiinţa noastră şi să te mărturisim aşa cum trebuie, nu după cum vrem noi, ci după cum vrei Tu, şi să ne bucurăm cu toţi mucenicii de lumina învierii Tale.

Danion Vasile